

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 968

MAY FIELD, DE MULATTIN.

20 cent

De ellendeling was in een oogwenk weer overeind en starde den man, die zooveen was binnentreden, met een woesten blik aan.

NIEUWE SERIE

MAY FIELD DE MULATTIN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE COUPLETZANGER.

De groote eetzaal in het Carlton Hotel begon langzaam leeger te worden.

Het was ongeveer half negen in den avond, en de gasten die een schouwburg wilden bezoeken, hadden zich reeds lang verwijderd.

De kellners liepen geruischloos heen en weder over de dikke loopers, en de zaalchef, zich wel bewust van zijn waardigheid, liet over alles een wakend oog gaan.

Hij stond met de handen op den rug dicht bij de kleine verhooging, waarop het orkestje gezeten was, hetwelk tijdens het diner gespeeld had.

Niet ver van een der breede toegangsdeuren zaten twee heeren, die zooveel hun diner beëindigd hadden en zich gereed maakten om te vertrekken.

De oudste kon omstreeks veertig jaar zijn — wellicht een paar jaar ouder, ofschoon zijn grijze oogen schitteren konden als die van een jongen man, die pas het leven is ingetreden.

Hij had een energiek gelaat, met scherp geteekende trekken en een licht gebogen, fijn-gevormden neus.

De mondhoeken waren een weinig naar beneden getrokken, tenminste wanneer de man lachte, wat echter slechts zelden gebeurde.

Op het gladgeschoren gelaat lag op dit oogenblik een uitdrukking van verveling en vermoeidheid, de gespierde rechterhand, van veel beweging in de buitenlucht en veel sport getuigend, speelde gedachteloos met een paar broodkruimels die op het damasten tafellaken waren blijven liggen.

De man die tegenover hem zat was veel jonger, en had een rond blozend gezicht, waarin twee groote blauwe oogen glansden.

Deze twee mannen waren John Raffles, de langgezochte Gentleman-Inbreker en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die hem in tal van zijn gevaarlijkste ondernemingen moedig ter zijde had gestaan.

En wie den onberispelijk gekleeden heer daar zoo rustig zou hebben zien zitten met zijn air van spleen, en vermoeidheid op het gelaat, die zou zeker niet hebben durven denken dat hij inderdaad niemand anders was dan de man op wiens aanhouding nog altijd een premie van

duizend pond sterling was gesteld, reeds vele jaren geleden uitgelooft door de Londensche politie!

Raffles bracht nu de hand voor den mond om een geeuw te verbergen, en wendde langzaam het hoofd naar alle zijden, alsof hij iets zocht, waarop hij zijn aandacht zou kunnen concentreren.

— Je schijnt je een beetje te vervelen, beste Edward? zeide Charles Brand, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek. Dat is eigenlijk geen compliment voor mij!

— Jij behoeft je er niets van aan te trekken, beste kerel, zeide Raffles schouderophalend. Het is niet jouw schuld — het is de schuld van mijn omgeving! Telkens wanneer ik mij bevind tusschen zulk een verzameling sterk gedecolleteerde, gepoederde en geschminkte dames, stralend van juweelen, en van heeren in den rok, zooals wij er nu trouwens ook een dragen — en op wier gelaat niets anders te zien is dan verveling en een volkomen gemis aan echte levensvreugde — dan word ik daardoor aangestast, en ik verveel mij gruwelijk.

— Dan zou je nooit een goed lid worden van de upper-ten! merkte Charles lachend op.

— Dat vrees ik — want daartoe zijn leeghoofdigheid, ijdelheid en trots een eerste vereischte!

— Kom, je oordeelt wel wat al te streng over de hoogste klasse der bevolking.

— Volstrekt niet! Trouwens, de ongelukkigsten kunnen er zelf niets aan doen, zij loopen in een tredmolen, zij trekken van het eene diner naar het andere, waar zij op hun stoel vastgeprikt zitten als een vlinder op een kurk; zij zitten in den schouwburg om naar een stuk te zien, hetwelk hun aandacht onmogelijk kan boeien, omdat het vraagstukken behandelt waarin zij geen belang stellen, en voor de rest brengen zij hun tijd zoek met poken, Jassdansen, op de renbanen slenteren, en met een stuk hout naar een bal slaan!

Charles liet een zacht lachje hooren.

— Je tennist toch zelf ook wel!

— Zeker! Maar ik doe het om het tennissen en niet om de thee, de flirt of de millioenen van den man, die mij heeft uitgenoodigd om te komen spelen! Al die menschen leven eigenlijk niet in waarheid, want alles is sleur voor hen geworden — de eene dag gelijkt precies op den anderen, en zij weten, dat er geen kans is op verandering, totdat zij in hun graf zullen dalen. Zij zijn geweldig trotsch en toch levert hun geld hun maar weinig op, wat ook

niet de armste bedelaar kan genieten, die oogen heeft om te zien en ooren om te hooren!

— Maar de bedelaar lijdt koude, Edward, want hij kan zich geen pels aanschaffen! riep Charles uit. Hij kan ook niet genieten van de natuur, want hij kan geen geld missen om te reizen! Dat kunnen zelfs de meeste werklieden niet!

— Materieel gesproken, heb je gelijk, Charles — maar voor het overige blijf ik er bij, dat een millionair niets voor heeft boven een arbeider — integendeel! De arbeider kan zijn zwoegen in de fabriek, nu de werkuren zoozeer bekort zijn, afwisselen met een bescheiden uitspanning, die hem daardoor te meer vermaakt, en de millionair is verplicht, eeuwig naar nieuwe vermaken en ontspanningen te jagen, op straffe van onherroepelijk aan een doodelijke verveling ten prooi te raken! Het is dus de vraag wie de meest gelukkige is!

— Waarom maak je dan eigenlijk zoo onverbiddelijk jacht op den rijken? vroeg Charles op zachten toon.

Raffles haalde de schouders op.

— Omdat zeer vele rijken hun geld in het geheel niet waard zijn, en omdat er nog zooveel ellende te lenigen is, alvorens het tijdperk zijn intrede zal doen waarin aan deze ongehoorde ongelijkheid — overdaad naast gebrek — een einde zal zijn gekomen.

De kellner die hen bediend had kwam juist opdagen, en Charles wenkte hem teneinde de rekening te voldoen. Terwijl de man het bankbiljet wisselde hetwelk Charles hem toestak, vroeg Raffles, zonder veel belangstelling naar het antwoord:

— Wat zullen wij vanavond doen?

— Ik weet het waarlijk niet! antwoordde Charles.

— Als ik de heeren soms op het Alhambra attent mag maken? zeide de kellner, bezig met het opmaken van de rekening.

— Het Alhambra? Wat is daar te doen? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Daar treedt vanavond voor het eerst de Diamantkoning op, „Dick Jefferson”.

Raffles kwam langzaam uit zijn halfliggende houding overeind, en vroeg:

— Wat is dat voor iemand? Waarom heet hij zoo?

— Wel mijnheer, de man moet voor een kapitaal aan diamanten bij zich hebben, en die draagt hij allemaal op zijn goed, terwijl hij liedjes staat te zingen!

Charles en Raffles wisselden een vragenden blik met elkander.

Toen scheen den jongen man iets in te vallen.

— Wacht eens ! Nu schiet het mij te binnen ! riep hij uit. Ik heb er een paar weken geleden iets onder de Kunstberichten van gelezen. Hij is geloof ik een Amerikaan.

— Juist, mijnheer antwoordde de kellner. Hij moet dezer dagen een groot fortuin geërfd hebben, maar hij zat nog aan een paar contracten vast, en hij wilde de schadeloosstelling niet betalen, welke hij verschuldigd zou zijn als hij niet optrad.

— We moesten er maar eens heengaan, zeide Raffles, terwijl hij den kellner zijn fooi toeschoof.

— Ik heb er niets tegen, zeide Charles. Ik wil dien man met zijn diamanten wel eens zien — als ze maar echt zijn !

— O, ja, mijnheer dat zijn ze stellig ! kwam de kellner haastig. Het heeft in de krant gestaan.

— O, dan mogen wij er geen seconde aan twifelen, hernam Raffles ironisch.

Zij waren opgestaan, en de kellner overhandigde hen haastig hoed en overjas.

Een oogenblik later stonden de beide vrienden op straat.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Als wij dien man willen bewonderen, dan zullen wij ons een beetje moeten haasten ; het is reeds half tien.

Charles wenkte een auto, en de beide mannen stapten in, nadat Charles den chaffeur gelast had naar Alhambra te rijden, een der grootste en fraaiste variététheaters in de City.

Niet zonder moeite konden zij daar nog een paar plaatsen krijgen, want het was dien avond zeer vol, daar er juist een nieuw programma begon.

Toen zij in hun loge plaats namen was juist een troepje acrobaten bezig, hun halsbrekende toeren te verrichten.

Charles kocht een program en bemerkte, dat het volgende nummer zou worden uitgevoerd door Dick Jefferson den beroemden Amerikaanschen Diamantkoning. Daaronder stond een korte beschrijving waarin de samensteller van het program mededeelde, dat de diamanten, welke de heer Jefferson droeg, een vermogen van bijna honderdduizend pond sterling vertegenwoordigden. En dat hij ze eenige weken geleden had geërfd van een oom, een zonderling, van wiens bestaan hij nauwelijks iets wist.

Het gordijn zakte, de acrobaten kwamen nog een paar malen terug om voor het applaus

te danken : het electrische cijferbord wees het volgende nummer aan en de muziek zette een oud wijsje in.

Toen rees het scherm opnieuw en daar verscheen een jonge man, met een dwaze pruik op, een rood geschminkten neus en gekleed in een smoking, die met opzet veel te nauw en tekort was genomen.

Er ging een zucht van verbazing door de zaal, want de coupletzanger was letterlijk behangen met juweelen van allerlei soort diamanten aan snoeren, robijnen, topazen, safieren, karbonkels, smaragden, en nog enkele andere kostbare steenen.

Om zijn hals hing een prachtig collier, op de lapellen van zijn smoking waren kostbare broches gestoken en om de pantalon, ter hoogte van de knie en van de enkels waren zelfs snoeren diamanten bevestigd, terwijl de naden van de mouwen met rijen robijnen bezet waren.

De man fonkelde en straalde letterlijk van het licht, hetwelk werd opgevangen en teruggekaatst door de duizenden facetten van de prachtige steenen waarmede zijn gewaad letterlijk overzaaid was.

Daarop werd het licht in de zaal en het voetlicht uitgedraaid en uit de nok van het gebouw werd een stralenbundel op den man gericht, welke herhaaldelijk van kleur wisselde, en de juweelen in alle tinten van den regenboog deed stralen.

Dick Jefferson zong een paar liedjes die niet veel om het lijf hadden, trok dwaze gezichten, goochelde wat met zijn klein dophoedje en zijn rieten wandelstokje en danste als een kakkerlak over het tooneel.

Maar daarop lette bijna niemand.

Men had alleen oog voor de kostbare steenen en menig vrouwenoog werd vochtig bij het aanschouwen van al die pracht door een lid van het andere geslacht hier op de planken van een variété-theater ten toon gespreid.

Raffles had den kijker ter hand genomen dien de ouvreuse voor hem had neergezet en keek eenige oogenblikken met groote aandacht naar de prachtige verzameling juweelen.

Toen liet hij den kijker zakken, boog zich tot Charles over en zeide fluisterend :

— Zij zijn echt, daaraan valt niet te twifelen.

— Maar wat een combinatie, Edward — die zotte pias met zijn rooden neus en die heerlijke steenen.

— Ja, zij hooren zeker niet bij elkander, hernam Raffles. Ik zou gaarne eens iets naders van dien man vernemen. Zou er geen interview

van hem verschenen zijn ?

— Ik heb er nergens een gelezen, maar misschien ontvangt hij vanavond wel een paar journalisten !

— Nu, de man blijft natuurlijk minstens veertien dagen hier, dus wij hebben allen tijd.

Charles keek Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan.

— Allen tijd ? Waarvoor ?

— Om dien man zijn steenen, of tenminste een behoorlijk gedeelte er van af te nemen.

— Maar hij zal ze als zijn broodwinning beschouwen !

— Nonsens ! kwam Raffles schouderophalend. De man heeft immers geërfd, schaamt hij zich dan niet, zoo om te springen met die prachtige steenen. Ik heb reeds nu een antipathie tegen den kerel. Een snoer diamanten hoort thuis om den hals van een schoone vrouw, maar niet van een schreeuwerigen variété-komiek met een rooden neus en een valsche stem.

— Ah, ah ! Dus je wilde de juweelen, na ze hem te hebben afgenomen, aan een schoone dame van je kennis schenken ? vroeg Charles met een spottend lachje.

— Dat juist niet, antwoordde Raffles onverstoorbaar, want ook dan zouden zij weer geen nut hebben.

— Jij praat maar steeds van nut, Edward — maar je moet toch toegeven, dat er niets mooier is dan een schoone vrouw, wier hals met een snoer diamanten prijkt !

— Het is mooi ; maar het is doelloos, en het

is boven alles immoreel, Charles, hernam Raffles rustig.

— Waarom immoreel ?

— Omdat niet iedere vrouw zulk een versiersel kan dragen.

— Maar dat maakt er juist het aantrekkelijke van uit — en bovendien zou een diamanten collier lang niet iedere vrouw staan !

— Dan zou ik willen voorstellen om ze te vervangen door glaskralen, zeide Raffles, of mijnentwege bloedkralen, of barnsteen. Maar ik blijf het iets onzinnigs vinden dat een vrouw met een snoer geslepen stukjes glas om den hals loopt, hetwelk een kapitaal vertegenwoordigt, van welks rente een burgergezin gemakkelijk zou kunnen rondkomen.

Daar Charles hiertegen weinig kon inbrengen, of althans op dat oogenblik niets in te brengen wist, deed hij er het zwijgen toe.

Het scherm viel, en de Amerikaan moest nog wel zes keeren terugkomen, — minder om den dank voor zijn liedjes te oogsten, dan wel omdat de dames niet moede werden zijn schitterende juweelen te bewonderen.

— Zou je geen kans zien, eens achter de coulissen te gaan kijken en dien hansworst te spreken te krijgen ? Je kunt je misschien wel uitgeven voor een journalist, een verslaggever of zoiets.

Charles stond op, en verliet de loge.

Raffles bleef alleen achter en bestudeerde een weinig het programma.

Toen hij weder opkeek, was het scherm voor het volgend nummer reeds weder opgehaald.

**Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden**

HOOFDSTUK II.

HAAT EN LIEFDE.

De pauze was reeds bijna voorbij, toen Charles eindelijk terugkeerde.

— Wel? was alles wat Raffles vroeg toen de jonge man weder naast hem had plaats genomen, wel?

— Wel, ik had evengoed kunnen trachten in de safe van de Engelsche bank binnen te dringen, antwoordde Charles lachend.

— Is de man zoo bang voor zijn diamanten? Laat hij zich bewaken?

— En niet zuinig! Ik had al groote moeite, om den portier, die bij den eersten ingang zit, te bepraten, om mij binnen te laten — het heeft mij een half pond gekost.

— O, dat halen wij er later wel weer uit! kwam Raffles onverschillig, ga maar door.

— Voor de kleedkamer van Dick Jefferson stonden een paar pootige tooneelknechts op wacht en naar ik hoorde bleven die daar staan totdat de Diamantenkoning al zijn prachtige steenen in het kistje had gedaan, waarin hij ze naar den schouwburg brengt, zich had afgeschminkt, en zijn daagsche kleeren weer had aangetrokken.

— Er werd dus niemand in zijn kleedkamer toegelaten?

Niemand!

— Waren er geen reporters?

— Ja zeker. Maar die mochten al evenmin binnen!

— Lieten zij zich dan wegsturen. Dat zou me verwonderen!

— Neen, dat niet, maar de heeren werden gezamenlijk ontvangen in den artistenfoyer, en daar stond hij hen te woord!

— Was je er bij?

— Half en half! Hij had met opzet de deuren wagenwijd open laten staan, die reporters mochten eens handieten zijn!

— Je hebt dus iets naders van onze man kunnen vernemen?

— Het was niet veel zaaks, zeide Charles. De man is jarenlang coupletzanger geweest, had nog nooit een voet buiten Amerika gezet, is ongehuwd, en wist van den oom in kwestie zoo goed als niets af en zeker niet dat hij machtig rijk was geweest. Zijn rijkdom schijnt echter

voornamelijk te hebben bestaan in die collectie juweelen, welke wij hem zooeven hebben zien dragen.

— Waar was zijn kistje al dien tijd?

— Dat had hij op zijn knieën en hij hield het stevig met beide handen vast.

— Sprak hij niet over verkoopen of zoo iets?

— Een der reporters vroeg hem daarnaar en toen antwoordde Jefferson, dat hij daar wel over dacht als zijn contracten waren afgelopen.

— Welken indruk maakte hij zoo op je?

— Een liederlijk type, een zuiplap en door-draaiër!

— Men kan jou ten minste niet verwijten, dat je definities te vaag zijn, zeide Raffles glimlachend. Hoe oud taxeer je den man?

— Een jaar of vijf en dertig.

— Nog iets bijzonders?

— O ja, het voornaamste komt juist nog. Of zoo niet het voornaamste, dan toch het belangwekkendste.

— Laat eens hooren.

— Toen het interview was afgelopen verliet Jefferson het gebouw door den artisten-uitgang en ik volgde hem op de hielen, niet alleen evenwel, maar in gezelschap van zooeven genoemde tooneelknechts. Voor de deur stond een tamelijk jonge vrouw met een licht gebruind gelaat. Een mulattin, of een quadrone in ieder geval een kleurling dat kon ik duidelijk zien bij het licht van de lantaarn die boven de deur hing.

— En stond die vrouw daar te wachten? vroeg Raffles, wiens belangstelling blijkbaar opgewekt was.

— Ja, en ze wachtte blijkbaar op Dick Jefferson. Ik liep dicht achter hem en ik zag hoe hij eensklaps terugweek, het kistje met een onwillekeurige beweging dicht tegen zich aanklemde en tusschen de tanden een echten Amerikaanschen vloek siste en daarop hoorde ik hem duidelijk mompelen:

— Vervloekt — wat moet jij hier, Kate?

De jonge vrouw wilde op hem toetreden, en maakte een gebaar alsof zij de armen om zijn hals wilde slaan en ik zag een smeekende uitdrukking op haar gelaat, een uitdrukking van

jammerlijke onderworpenheid ook. Maar hij duwde haar ruw van zich weg en was met een paar stappen bij de auto.

— Hoorde je het adres niet, dat hij den chauffeur opgaf? vroeg Raffles.

— Ja zeker, hij schreeuwde in zijn opwinding hard genoeg. De auto moest naar de bank van Lewis and Drabbel.

— Dan geeft hij daar zeker telkens zijn juweelen in bewaring! gaf Raffles te kennen.

— Ja, zoo is het.

— Wat geschiedde er toen?

De jonge vrouw liep met uitgestrekte armen op de auto toe, maar Jefferson had het portiek reeds met geweld dicht getrokken en de auto reed weg. Zij bleef den wagen een paar seconden nakijken, hief toen met een dreigend gebaar de vuist op, stiet een rauwen kreet uit, riep een woord in een taal, welke ik niet ken en was het volgende oogenblik weggesneld.

— Een verlaten minnares, denk ik, zeide Raffles droogjes.

— Die den man dan van New-York af gevolgd moet zijn, voegde Charles er aan toe.

— Dat is waar! Dat is zeker geen gewone liefde. Ben je nog iets anders omtrent den man zelf te weten gekomen?

— O ja! De tooneelknechts waren breed-sprakig genoeg. Een hunner moet Jefferson in Amerika gekend hebben. Hij is daar boekmaker geweest, beroepsbokser en baseball-speler. Verder was hij kellner, gids voor vreemdelingen, bioscoopportier en ten slotte liedjeszanger. Een soort Manusje van alles, wegge-loopen uit het ouderlijk huis — of liever weggezonden, om een of ander misdrijf.

— En die vrouw? Kende niemand die vrouw?

— Neen. Trouwens — ik geloof, dat ik de eenige was, die haar gezien heeft en dan misschien de tooneelknechts.

— Nu, wij zullen vriend Jefferson goed in het oog houden, dat is alles. Kom, Charles het nummer is uit en wat er nu komt is niet erg naar mijn smaak. Een dame die sentimenteele romances zingt, en een heer met gedresseerde zeeleeuwen! Zullen wij niet liever wat in het nieuwe restaurant in Picadilly gaan zitten. De kok moet er voortreffelijk zijn.

— Zooals je wilt, Edward.

De twee mannen verlieten het Variété-theater en richtten hun schreden naar de „Olympia Bar”, een pas geopende gelegenheid, veel door artisten bezocht en die zeer in den smaak scheen te vallen van het uitgaande publiek van Londen.

Men kon er voortreffelijk soupeeren, zonder

welke er tegenwoordig geen enkel restaurant meer kon bestaan.

Het was er reeds vrij vol toen de twee vrienden binnen traden, maar de zaalchef geleidde hen naar een nog onbezet tafeltje, op de soort estrade die om drie kanten van de zaal liep en vanwaar men een goed gezicht had op het middelste gedeelte, dat meer in het bijzonder voor de dansers bestemd was.

Ternauwernood hadden de beide mannen plaats genomen en iets besteld, of de deur van de zaal werd door den met goud overdekten portier geopend en Dick Jefferson trad binnen.

Hij had nu een geheel ander gezicht, dan toen hij op de planken stond, maar Raffles zag dadelijk, dat Charles volkomen gelijk had gehad met zijn persoonsbeschrijving. De man had een regelmatig gelaat, maar dat de sporen van een liederlijk leven maar al te zeer vertoonde.

De „Diamanten Koning” keek een oogenblik om zich heen, en drentelde toen in de richting waar Charles en Raffles zaten, die hem onmiddelijk hadden zien binnenkomen.

Hij droeg een kostbaren pels en een glanzenden hoogen hoed en in zijn das schitterde een groote diamanten doekspeld.

— Een buitengewoon ordinaire kop, zeide Raffles toen de Amerikaanse coupletzanger wat naderbij was gekomen. Hij ziet er net uit als een souteneur; een ongure sinjeur.

Jefferson had eindelijk een tafeltje gevonden, niet ver van Raffles en Charles en bestelde met luide stem een whisky-soda.

Hij bleef echter niet lang alleen.

Er bevonden zich eenige vrouwen in de zaal, chic gekleed maar erg gepoederd en geverfd die daar blijkbaar op een prooi loerden.

Een dezer coquetten kwam naar Jefferson toe, een sigaret tusschen de geverfde lippen en sprak hem aan.

De Diamanten-Koning nam haar een oogenblik op en liet haar plaats nemen.

Hij wenkte den kellner, die haastig kwam toeschieten en een oogenblik later stond er champagne op tafel.

De coupletzanger, zoowel als zijn nieuwe kennis, schenen dorstige kelen te hebben, want het duurde niet lang of de leege flesch werd weggenomen om plaats te maken voor een volle.

En na een half uur vertrok het paar.

— Ik zou wel eens willen weten, begon Raffles, die Jefferson tot aan de deur had nageoogd, hoe lang de opbrengst van de diamanten zou strekken in handen van dien boef!

— Niet bijzonder lang, als hij het op dezelfde wijze zal blijven besteden, zeide Charles.

— Ken jij de bank van Lewis en Drabbel, ging Raffles na eenige oogenblikken voort.

— Zou ik ze niet kennen? Ik heb er een klein gedeelte van je kapitaal geplaatst.

— Zoo? Ik wist niet, dat ik de eer genoot tot de cliënten van die firma te behoren.

— Het is een vrij groote bank in de Haselstreet.

— Is de safe er veilig?

— Voor zoo ver ik weet ja. Ze hebben een onderaardsche kluis, die er heel sterk uitziet en die pas is gebouwd.

— Het zou mij veel waard zijn als ik wist of Jefferson daar geregeld iederen avond op hetzelfde uur zijn juweelen gaat brengen en halen.

— Dat is dunkt mij wel te onderzoeken.

— Ik heb een klein plan in het hoofd hetwelk veel kans van slagen heeft als wij eenmaal de gewoonten van dat heerschap kennen.

De beide vrienden bleven op zachten toon nog even praten over het onderwerp, dat hen bezighield en verlieten daarop de bar, ten einde zich huiswaarts te begeven.

Den volgenden dag ging Charles dadelijk op onderzoek uit, met zijn gewone voorzichtigheid evenwel, en zonder zich in het minst bloot te geven, ten einde te weten te komen, welke de gewoonten waren van Dick Jefferson.

Van die gewoonten ontdekte hij slechts dit, dat de Diamanten-Koning niet alleen zijn hooge gage tot den laatsten penning opmaakte, maar bovendien goed op weg was om ook de nalatenschap van zijn oom, voor zoover zij hem in contanten was uitbetaald, te verteren.

Hij kocht links en rechts kleederen, hij had zich een motorrijwiel aangeschaft; hij zat bijna den geheelen dag in een of ander wijnhuis.

En hij maakte in het hotel waar hij logeerde, buitensporige verteringen.

Bovendien zag men hem voor hij optrad, gedurende eenige uren in een befaamd speelhol.

Dit alles was Charles vrij gemakkelijk te weten gekomen.

Jefferson was wel haast een publiek persoon geworden en hij had voortdurend een paar reporters achter zich.

Des avonds stelde Charles die wel onvermoeid scheen als het er om ging Raffles van dienst te zijn, zich reeds verdekt op in de nabijheid van de bank der heeren Lewis en Drabbel.

Hij behoefde niet zeer lang te wachten, want om negen uur kwam er een auto voorrijden, waaruit Jefferson stapte.

Natuurlijk was de bank reeds lang voor het publiek gesloten, maar men scheen voor den Diamanten-Koning bijzondere maatregelen te hebben getroffen, want de zware deur werd geopend en daar stonden twee wakers, die hem waarschijnlijk naar de safe zouden geleiden opdat hij met zijn eigen sleutel het loket zou kunnen openen, waar het kistje met zijn kostbare sieraden in stond.

Er verliepen tien minuten en toen keerde hij met het kistje onder den arm geklemd weder terug naar de wachtende auto, terwijl de beide wakers, die ieder een elektrische lantaarn in de hand droegen, de deur achter hem sloten en het licht in de vestibule weder uitdraaiden.

Maar Charles beschouwde zijn taak nog niet als afgeloopen.

Hij wandelde een uur rond en keerde toen terug teneinde zijn post weder te gaan betrekken.

Zijn geduld werd spoedig beloond, want weder kwam een huurauto aanrijden en nu speelde zich voor en in het bankgebouw hetzelfde tooneeltje af met dit onderscheid evenwel, dat Jefferson thans zijn kistje kwam brengen, in stede van het te halen.

Weder noteerde Charles zorgvuldig het uur — vijf minuten over half elf.

Maar toen hij zich wilde verwijderen zag hij iets wat hij niet aanstonds had opgemerkt.

Op ongeveer tien meter afstand van de auto, welke den coupletzanger naar de bank had gebracht, stond een tweede auto stil.

En toen Jefferson weder naar buiten trad en de deur achter zich had dichtgetrokken, ging het portier van die tweede auto open, en sprong er een vrouw uit die op Jefferson toeijlde.

Er was nog vrij wat verkeer in de straat en Charles kon onmogelijk hooren wat er gesproken werd.

Maar wel zag hij, dat de Diamanten-Koning driftige gebaren maakte, terwijl de vrouw smeekende de handen naar hem ophief.

De Amerikaan hief ten slotte dreigend de hand op en tenslotte viel die hand zwaar op den schouder van de vrouw neer.

Maar dit was meer dan Charles verdragen kon.

Hij vergat zijn opdracht, hij vergat de diamanten, hij vergat het gevaarvolle van een latere herkenning.

Hij stormde uit het portiek te voorschijn en stond het volgende oogenblik dreigend tegenover den laffen kerel.

De vrouw was ineenkrimpend onder den slag op het smerige trottoir neergezonken.

— Wel mijn waarde heer, begon Charles.

die met moeite zijn drift meester was, is het in Amerika de gewoonte om daar in het openbaar een weerlooze vrouw te slaan. Ja, ik weet zeer goed wie gij zijt.

— En mag ik weten waarmee gij u bemoeit? vroeg Jefferson op onbeschoften toon.

— Hebt gij dat nog niet gemerkt, vroeg Charles spottend, ik bemoei mij met deze vrouw en ik zou u sterk aanraden, uw handen thuis te houden, of ik zal u eens onder het oog brengen — in figuurlijke zoowel als in letterlijke betekenis — dat een fatsoenlijk Engelschman het niet toelaat, dat er voor zijn oogen op de openbare straat, een weerlooze vrouw mishandeld wordt.

— Zoo, zoo mijnheer de bemoeial, hernam Jefferson met een valsch lachje, nu dan zal ik u eens toonen, wat het zeggen wil, als gij u met de zaken van een voormaligen bokser bemoeit.

De coupletzanger had snel een stap achterwaarts gedaan en deed een onverhoedschen uitval met zijn gebalde linkervuist naar de kin van zijn tegenstander.

Maar hij had zijn tegenpartij onderschat.

Charles maakte een bijna onmerkbaar afweerbeweging, de gebalde vuist van den ander ging over zijn schouder heen en de volgende seconde zat zijn eigen rechter vuist juist op de plek, welke hij zoeven genoemd had, onder het oog van Jefferson en een weinig er op ook.

De getroffen Diamantenkoning slaakte een gebrul van woede en stootte blindelings nogmaals toe, een weinig te driftig evenwel, want Charles bukte bliksemsnel, ontweek den stoot, strekte zijn linkerarm en plaatste een onberispelijken stoot op de kaak van den ander, die als een zoutzak ineen viel.

Trouwens niemand zou er ook maar een seconde aan gedacht hebben, om tusschenbeide te komen, want het was een eerlijke vechtpartij en geen Engelschman, dien naam waardig, zou het in zijn hoofd gekregen hebben,

die te beletten.

Integendeel, er ging een flauw gemompel van bewondering op, toen de schijnbaar zoo tengere Charles zijn grooteren en zwaarderen tegenstander zoo spoedig de nederlaag had toegebracht.

De jonge man boog zich nu over de Mulattin, die ineengehurkt op den rand van het trottoir zat, met de handen voor de oogen en hief haar met een vriendelijk gebaar op.

— Kom — het is hier geen plaats voor u, zeide hij op zachten toon, laat ik u naar uw auto brengen.

De vrouw liet zich, zonder een woord te spreken, en na een schüwen blik op het lichaam van Jefferson te hebben geworpen, naar de auto geleiden.

— Het adres? vroeg Charles, toen hij haar had laten plaats nemen.

— „Gresham Buildings” Grosvenor Road, antwoordde de jonge vrouw, nauwelijks verstaanbaar.

Charles kende het gebouw, het was een soort huurkazerne, een pension voor de kleine burgerij. Hij herhaalde het adres aan den chauffeur en wilde het portier dichtklappen.

De vrouw stak hem echter een kleine, bevende hand toe en zeide:

— Ik dank u, dat ge mij hebt verdedigd mijnheer, dat was heel vriendelijk van u.

— Het had niets te beteekenen, Miss, ieder ander had in mijn plaats hetzelfde gedaan.

— Gij moet mij niet met Miss aanspreken mijnheer! Ik ben de vrouw van dien man, zeide de Mulattin en met een diepen zucht liet zij zich in de kussens vallen en sloot de oogen.

Het portier klapte dicht.

De auto verdween in de duisternis.

Charles keek het voertuig nog een oogenblik na en bromde toen in zich zelf:

— Zijn vrouw? Nu, dan waarschijnlijk toch niet voor de wet.

DUBECRECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balford, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

RAFFLES TREEDT HANDELEND OP.

Charles riep op zijn beurt haastig een auto aan en liet zich naar het huis in de Cromwellstreet brengen, waar hij en Raffles reeds vele jaren woonden.

Hij vond zijn vriend in de bibliotheekzaal verdiept in de lezing van de avondbladen.

— Het is een vermoeiende dag voor je geweest, mijn jongen, zeide hij, terwijl hij Charles de hand toestak.

— O, dat heeft niets te beteekenen, zeide Charles lachend; ik heb dat met plezier voor de goede zaak over.

— En hebben je omzwervingen eenig resultaat gehad!

— Ik heb tenminste niet te klagen. Ik heb een zeer goed inzicht gekregen in de levenswijze en dus in het karakter van onze vriend Jefferson.

— En wat zegt je dat inzicht?

— Het is een karakterlooze laaghartige schavuit.

— Daar heb ik hem direct al op getaxeerd, hernam Raffles. Je weet dat ik hedenavond weder in den schouwburg ben geweest, teneinde nauwkeurig het tijdstip van zijn optreden en zijn vertrek uit den schouwburg op te nemen: en ik denk dat morgen weer te doen.

— Dat is nog zoo zeker niet, zeide Charles met een kort lachtje.

— Niet zeker? zeide Raffles, wat bedoel je. Zou hij morgen misschien niet optreden?

— Zoo verwonderlijk zou dat tenminste niet zijn.

— Maar waarom dan?

— Omdat ik hem zoeven een blauw oog heb geslagen.

— Maar, dat is prachtig, riep Raffles opgewekt uit. Maar hij liet er dadelijk op anderen toon op volgen: Dat is te zeggen — het is minder prachtig dan het aanvankelijk schijnt. Het kon onze plannen wel eens in de war sturen. Hoe kwam je eigenlijk tot die onvriendelijke bejegening?

— De kerel waagde het de jonge vrouw te slaan, die wij gisteren reeds gezien hebben.

— De jonge Mulattin? riep Raffles verontwaardigd uit! Die lafaard; vertel het mij spoedig.

— O, daar is niet veel van te vertellen.

En nu deelde Charles in het kort mede, wat er voor de deur van het bankgebouw was voorgevallen.

— Zijn vrouw? zeide Raffles hoofdschuddend, toen Charles zijn verhaal geëindigd had. Het komt mij onwaarschijnlijk voor; in het vrije Amerika maakt men zich als blanke eenvoudige voor goed onmogelijk door met een kleurlinge te trouwen, zelfs al had zij slechts enkele druppels bloed van het gekleurde ras in de aderen.

— Dat is zoo, Edward, maar daarvan hebben alleen de hoogere klassen zich iets aan te trekken, iemand als Jefferson zou daar waarschijnlijk zijn schouders voor ophalen.

— Zeg dat niet zoo spoedig, Charles. In het zoogenaamde democratische Amerika is men op velerlei gebied van een ontstellende achterlijkheid. De dagen van de negerhut zijn weliswaar voorbij, maar de vooringenomenheid tegen het gekleurde ras bestaat helaas nog steeds. De lynchmoorden zijn er het verschrikkelijkste uitvloeisel van en aan den ande-

ren kant staan de gevallen van eenvoudige arbeiders, die van een fabriek zijn gejaagd enkel en alleen omdat zij zich met een Indiaansche of een Mulattin in het huwelijk hadden begeven. Maar hoe dan ook, het zou mij verbazen als de jonge vrouw voor de wet met dien man gehuwd was.

— Wat zou er toch wel zijn voorgevallen, dat zij hem tot hier in Londen gevolgd is?

— Daarvoor is niet eens zooveel noodig geweest, Charles. Bedenk dat je niet met een blanke te doen hebt! Vrouwen van dat ras zijn zeer haatdragend en vreeselijk jaloersch. Als zij eenmaal hun liefde aan iemand gegeven hebben, dan kan niets hen meer scheiden dan de dood. Misschien heeft Jefferson haar beloofd haar te zullen huwen. Misschien heeft hun omgang wel gevolgen gehad en dat is voor mij voldoende verklaring van het feit, dat die ongelukkige vrouw dien hondsvot is nagereisd.

— Wijzigt dit je plannen?

— Niet in het minst! Ik wil zelfs spoedig handelen, want wie weet krijgt de kerel berouw van zijn besluit, om nog eenigen tijd met zijn juweelen te blijven optreden en verkoopt hij ze onverwacht, met het gevolg, dat wij achter het net zouden visschen.

— Maar zou het voor ons niet moeilijk zijn, die juweelen van de hand te zetten?

— Neen, het zijn er veel, maar zij zijn niet opvallend groot, en ik kan de juweelen van een bijzonderen vorm wel wat veranderen door ze na te slijpen in onze geheime werkplaats onder het paviljoen in de tuin, maar dat is van later zorg, eerst moeten wij ze in handen hebben!

Heb je nauwkeurig de uren opgenomen van zijn komen en gaan?

— Hier zijn ze, antwoordde Charles terwijl hij Raffles een klein stukje papier toeschoof.

Deze vergeleek den inhoud met zijn eigen aantekeningen en zeide toen:

— Hij rijdt dus blijkbaar van de bank onmiddellijk naar den schouwburg, en ook weer terug en de chaffeur moet zeker vrij hard rijden! Hij dacht even na, en vervolgde:

— Het zou misschien kunnen gebeuren tijdens den rit van het variététheater naar het bankgebouw, die ongeveer een half uur duurt, ik geloof dat wij James in den arm zullen moeten nemen. Mijn brave chaffeur kan ons groote diensten bewijzen.

— Maar als Jefferson zich eens liet vergezellen?

— Dat zal hij zeker nooit doen — daartoe is hij veel te wantrouwend denk ik, maar vertel

mij nu nog eens iets van die vrouw — waar woont zij, hier ergens?

— In Gresham Buildings Grosvenor Road.

— Waar zou zij van bestaan?

— Dat heb ik mijzelf ook al afgevraagd! zeide Charles hoofdschuddend. De reis hierheen is trouwens ook al niet goedkoop, maar misschien is zij wel met een landverhuizerstroep gekomen.

— Dat denk ik niet, want zij verscheen juist op denzelfden avond, waarop Jefferson hier voor het eerst optrad.

— Maar Jefferson kan hier wel reeds eenigen tijd geweest zijn voor hij optrad.

— Het doet er ook weinig toe; misschien zullen wij dat later nog wel eens vernemen.

— Wanneer wil je de kleine onderneming uitvoeren?

— Morgenavond! Wij hebben morgen den geheelen dag voor ons om de noodige toebeheerselen te treffen.

Het was omstreeks kwart over tien van den volgenden avond.

Er viel een trieste motregen, die reeds bijna den geheelen avond voortduurde.

Dicht bij den artisteningang van het Alhambra-theater stond een huurauto, met een breedgeschouderden chaffeur achter het stuurwiel die blijkbaar op een vrachtje wachtte.

Nu ging de deur open, en in den lichtschijs van de lantaarn werd de gestalte van den portier zichtbaar, die even rondkeek, twee vingers in den mond stak en floot.

Dadelijk kwam de auto aanrijden, en hield voor de deur stil.

Bijna op hetzelfde oogenblik trad Dick Jefferson buiten, het kistje met zijn kostbare juweelen onder den arm gekneld.

Hij stapte snel den portier voorbij, die eerbiedig aan zijn pet tikte, en liep op de auto toe. Naar de Bank Lewis en Drabbel, zeide hij tot den chaffeur, en rijd wat vlug!

De chaffeur tikte aan zijn pet, de portier duwde de wagendeur dicht en de auto reed weg.

Het regende in, en Jefferson sloot de raampjes.

Hij had het kistje op zijn knieën gezet, en leunde achterover tegen de kussens van de auto.

Er waren nog geen tien minuten verlopen of hij bracht met een plotseling gebaar de hand aan het voorhoofd, en stamelde:

— Wat is dat... wat scheelt mij, ik voel mij zoo duizelig... Hij strekte de hand uit naar den riem van het raampje, om dit te laten zakken, maar de hand viel halverwege machteloos neder.

Zijn hoofd viel op zijde, en zijn oogen sloten zich.

Toen rolde hij in een hoek van de auto en het kistje gleed met hem mede op den vloer.

Op hetzelfde oogenblik klapte het voorstuk van de bank omhoog waarop de man gezeten had, een gedaante kroop te voorschijn, die daaronder met opgetrokken knieën in een vrij lastige houding had gelegen.

Het was een man, wiens gelaat bedekt was door een soort masker.

Hij stak de hand naar den riem van het raampje uit, en dit zakte langzaam naar beneden.

De auto volgde sinds eenige minuten een breede en zeer stille straat, waar zich ternauwernood eenige voorbijgangers bewogen.

Snel trok het uiterst bedwelmende gas naar buiten, hetwelk Jefferson tot onbewegelijkheid gedoemd had.

De man met het gasmasker voor wachtte nog vijf minuten, deed toen het masker af, en vertoonde het glimlachende gelaat van Charles Brand!

De jonge man wierp een blik op het gelaat van den bewusteloozen diamantkoning, bromde tevreden en zeide:

— Hij heeft minstens voor een uur of vier genoeg!

Hij plaatste het kistje met de juweelen op de bank, en tikte tegen de voorruit.

Dadelijk stond de auto stil.

Charles drukte zich zooveel mogelijk tegen den zijwand, en haalde een kleinen hefboom over. In het midden van den vloer opende zich een dubbele klap, zoodat er een opening ontstond, bijna vijf decimeter breed en even lang als de auto.

Charles greep het lichaam van den bewusteloozen coupletzanger en schoof het door de opening, zoo dicht mogelijk tegen de rand van het trottoir.

Toen bracht hij een fluitje aan den mond, zooals de Londensche politieagenten gebruiken, en liet een doordringenden fluittoon hooren.

De volgende seconde schoot de auto als een pijl uit den boog weg.

Charles had het valluik weder gesloten, en wierp een blik door het achterrauitje. In de verte zag hij een agent komen aansnellen.

Hij lachte tevreden, en liet zich behagelijk in de kussens van de auto vallen, die voortstoot, bestuurd door de vaste hand van Henderson.

Een half uur later reed de auto een stille

straat in, waar zich slechts zeer zeldzaam iemand vertoonde.

In een langen muur bevond zich de inrit tot de garage van het heerenhuis, waar de Groote Onbekende onder den naam van Lord William Aberdeen woonde.

De deur werd van binnen geopend, en de auto reed snel naar binnen.

Raffles, die achter de deur had gestaan, en haar zoo behendig en vlug geopend had, sloot haar nu weder, en de auto stond stil.

Charles sprong er uit, het kistje onder den arm, en Henderson reed de auto naar de garage, waar een gedeelte bestemd was voor deze getruceerde huurauto.

Raffles trad op Charles toe, drukte hem de hand en vroeg op zachten toon:

— En is het gelukt?

Als eenig antwoord duwde Charles zijnen vriend glimlachend het kistje in de hand.

— Dat heb je snel en goed gedaan, zeide Raffles. Hoe is het met den kerel, die het kwijt raakte, en nu tot bitter verdriet wel genoodzaakt zal zijn, om te werken, tenminste als er niets meer over is van de erfenis van zijn oom?

— Die zal nu wel reeds lang door de politie zijn gevonden en naar een of ander gasthuis gebracht, waar men hem zeker zal houden, tot hij weder kan spreken!

— Marcheerde alles naar behooren?

— Alsof wij het tienmaal voor een film gerepeteerd hadden!

— Kan de politie de auto hebben zien wegrijden?

— Dat misschien wel, maar zij kan onmogelijk gezien hebben, of het een gewone huurauto was, dan wel een particuliere wagen. Daartoe waren wij reeds te ver weg, en was het te donker in die straat!

— Uitmuntend! Dan zullen wij nu eens gaan zien, of alle steenen aanwezig zijn!

De twee mannen liepen snel den tuin door, en traden het huis door een achterdeur binnen.

Zij spoedden zich naar het werkvertrek van Raffles, deze maakte licht, en zette het kistje op een tafel.

Het was op slot, maar binnen enkele oogenblikken had Raffles het eenvoudige slot met een zijner zeer fijne loopers geopend.

Daar lag de schat aan kostelijke, schitterende steenen voor hen!

Daar waren de prachtige diamanten, de topazen, de smaragden.

Raffles liet de snoeren door zijn slanke vingers glijden, en zeide halfslud :

— Hier zijn ze heel wat beter dan in de handen van dien man, die ze zou hebben verkocht en de opbrengst met cocottes zou hebben verbrast !

— Op hoeveel waarde taxeer je ze ?

Raffles ledigde den inhoud van het kistje op het tafelblad, bekeek de juweelen eenigen tijd, en antwoordde toen :

— De heeren van de krant hebben, zooals gewoonlijk, een weinig overdreven, denkelyk om reclame te maken voor onze vriend, maar tachtig duizend pond zijn ze toch wel waard !

DUBEC RECLAME

**Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant**

HOOFDSTUK IV.

HET VERKEERDE SPOOR.

Het eerst wat Charles den volgenden morgen deed, was de ochtendbladen in zien, die geregeld bezorgd werden in het huis aan de Cromwellstreet.

Zooals hij wel vermoedde, behelsden zij het bericht betreffende de vondst van het bewusteloze lichaam van den Diamantenkoning.

De mededeelingen waren niet zeer lang, want toen de bladen ter perse gingen was Dick Jefferson nog niet uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, en hij kon dus onmogelijk vertellen, wat hem was overkomen.

Maar wel wisten de bladen te berichten waar en hoe de man gevonden was, en ook, dat men hem beroofd had van zijn kostbare juweelen.

Want het was bij tamelijk veel personen bekend, dat de coupletzanger gewend was, om des avonds, wanneer hij zijn nummer had afgewerkt, de juweelen naar de safe van de bank van Lewis en Drabbel terug te brengen.

Op het politieposthuis, waarheen men den bewusteloze het eerst gebracht had, was de inhoud van zijn zakken doorzocht, en in zijn portefeuille had men eenige reclamekaarten gevonden met portretten er op, waaruit zijn identiteit aanstonds bleek.

Men haastte zich toen natuurlijk de directie van het Alhambra-theater op te bellen, en vernam toen, dat Jefferson omstreeks half elf het theater had verlaten.

De portier van den artisteningang werd onmiddellijk op het bureau ontboden, juist toen hij zich gereed maakte om alle lichten te dooven, en zich huiswaarts te begeven, nadat alle artisten, tooneelknechts en andere beambten vertrokken waren.

De man bracht verslag uit en deelde mede, dat hij zelf een auto gewenkt had, die reeds eenigen tijd bij het trottoir scheen te hebben gewacht.

En toen geschiedde er iets onaangenaams voor den man. Men hield hem voorloopig vast, want het was vrij duidelijk, dat er een auto bij de berooving gebruikt was!

De agenten die Jefferson gevonden hadden,

herinnerden zich zeer goed, dat zij in de verte een auto in zeer snelle vaart hadden zien wegrijden.

Wel hadden zij niet kunnen onderscheiden of het een huurauto was, maar er kon bijna niet aan getwijfeld worden, og dat voertuig was hetzelfde waarin Jefferson was gestapt toen hij het theater verliet.

De portier had deze auto gewenkt en het moest dus worden uitgemaakt of de man wellicht in het complot was.

Charles ging met de bladen naar de werk-kamer van Raffles die dien morgen vroeg was opgestaan, teneinde in de geheime werkplaats onder den bodem van het tuinhuis, eenige veranderingen aan de grootste diamanten aan te brengen en legde hem het bericht voor.

Raffles las het, keek eenigen tijd zwijgend voor zich uit, en zeide toen peinzend:

— Dat is jammer voor den braven kerel, maar het zal wel spoedig duidelijk worden, dat hij part noch deel aan de zaak heeft en als dat niet het geval is, wel, dan zullen wij de politie wel op de hoogte brengen.

Maar de zaken zouden zich nog meer ontwikkelen, want dienzelfden dag brachten de middagbladen een nader bericht, thans veel uitgebreider, betreffende de berooving van den Diamantenkoning.

Jefferson was omstreeks vijf uur in den morgen uit zijn bewusteloosheid ontwaakt in zijn bed in het ziekenhuis waarheen men hem vervoerd had.

Het had nog geen half uur geduurd voor hij volkomen zijn zinnen bij elkander had, maar toen had hij ook aanstonds om de politie geschreeuwd en tevens zijn verlangen te kennen gegeven om dadelijk het ziekenhuis te verlaten. Daar hem volstrekt niets meer mankeerde, moest men wel aan dit verlangen voldoen.

Men bracht hem zijn kleederen, maar nog voor hij het gasthuis had verlaten, lieten zich een paar politiebeambten aandienen, in wier handen hij zijn verklaring aflegde.

Hij deelde mede hoe hij niets vermoedend in de huurauto had plaats genomen en zich na tien minuten voelde aangegrepen door een

zonderlinge duizeligheid, waartegen bij zich vruchteloos had trachten te verzetten.

Nog voor hij een der raampjes had kunnen openen, voelde hij het bewustzijn uit zich wegglijden.

Van dit oogenblik af wist hij volstrekt niet wat er met hem geschied was tot het oogenblik, waarop hij in zijn bed in het ziekenhuis ontwaakte en toen dadelijk begreep, dat hij het slachtoffer van een sluw verzonnen berooving was geweest.

Natuurlijk begon de politie in allerijl een onderzoek in te stellen naar de huurauto, welke bij deze stoutmoedige berooving gebruikt was, ofschoon zij wel begreep, dat haar onderzoek zeer weinig kans had, resultaat op te leveren.

Zij konden er immers wel op rekenen, dat zij niet met een gewone auto te doen had, maar met een die voor dit speciale doel was ingericht.

Toch werden aanstonds dozijnen detectives en honderden brigadiers uitgezonden om alle garages te onderzoeken waar huurauto's gestald werden.

Dat onderzoek was nog niet geëindigd, maar in afwachting daarvan hadden de nasporingen weder een andere richting genomen.

Want Jefferson had den naam van een vrouw genoemd, May Field.

Die vrouw, zoo had hij aan de politie medegedeeld, was hem van New-York gevolgd en had reden om hem te haten.

Hij achtte het niet onmogelijk, dat zij bij de berooving betrokken was en in deze richting zou Scotland-Yard thans zijn onderzoek voortzetten.

Toen Raffles dit bericht gelezen had, fronste hij de wenkbrauwen en bromde :

— Zij zijn nu op een verkeerd spoor. Ik hoop van ganscher harte, dat zij er niet op door blijven gaan. Ik heb er geen oogenblik op gerekend, dat die Jefferson behalve een dronkaard en een losbol ook nog een schurk was ! Ik noem het een laaghartige streek, de vrouw die men eerst bedrogen heeft, zonder schijn of schaduw van bewijs te betichten.

Hij zal het misschien doen in de hoop, dat hij op die wijze van haar af komt, meende Charles.

— Nu, ik mag voor hem lijden, dat de politie spoedig inziet, op een dwaalpoor te zijn, want anders krijgt hij met ons te doen.

— Ik vrees, dat zij zal doorgaan op het verkeerde spoor, zeide Charles, nadat ook hij het

bericht geheel had gelezen.

Nog dienzelfden avond zou de vrees van den jongen man bewaarheid worden.

De politie had zich naar Gresham Building begeven, en daar May Field, de mulattin, op aanwijzing van den beroofde, gearresteerd.

Natuurlijk wierpen de bladen zich dadelijk met waren hartstocht op het geval en sponnen de zaak tot in de minste bijzonderheden uit.

De ongelukkige vrouw werd voor den rechter-commissaris gebracht en natuurlijk loochende zij verontwaardigd iedere schuld.

Maar zij was gedwongen een breedvoerig antwoord te geven op de vragen welke haar werden voorgelegd.

Het bleek al spoedig, dat de arme vrouw in Amerika waarschijnlijk jammerlijk bedrogen was en voor een huwelijk volgens de wet had aangezien wat slechts een ellendige bedriegerij was geweest zonder eenige wettelijke waarde.

Zij had gemeend de wettige vrouw te zijn van Dick Jefferson en zij was niets anders geweest dan zijn minnares.

Hij had haar in den steek gelaten toen hij genoeg van haar had en was naar Europa vertrokken zonder haar zelfs te waarschuwen.

Maar de liefde van de mulattin had over alle bezwaren weten te zegevieren en zij was hem gevolgd aan boord van 'n landverhuizersschip.

Maar aan de berooving, dat zwoer zij, was zij onschuldig.

De rechter-commissaris dacht er echter anders over, en May Field werd gevangen gehouden.

Toen Raffles dit las balde hij woedend de vuisten, frommelde het blad in elkaar, en snelde naar zijn werkkamer, waar hij vóór zijn schrijfbureau plaats nam, om het volgende briefje te schrijven, hetwelk aan den hoofdinspecteur van Scotland Yard was gericht :

Waarde Heer Baxter !

Ik veroorloof mij U te doen opmerken dat de politie inzake de berooving van Dick Jefferson op een dwaalpoor is.

May Field, zoeven door Uwe ambtenaren gearresteerd, heeft aan de geheele zaak part nog deel.

Als ik U zeg, dat het kistje met juweelen door ondergeteekende gestolen is, dan zal U dit wel voldoende zijn, om van het bovenstaande overtuigd te worden, want

het is niet zijn gewoonte dat hij zich bij zijn kleine ondernemingen de hulp van vrouwen verzekert.

De berooving van Dick Jefferson is alleen en uitsluitend het werk van
UEd. dw. dienaar,

JOHN RAFFLES.

Hij deed het briefje in een gewone enveloppe, zooals er in Londen millioenen gebruikt worden, en welke men bij tien tegelijk in iederen boekwinkel kan koopen, verliet het huis, riep op de Cromwellstreet een auto aan op veiligen afstand van zijn woning, en gaf den chauffeur het adres op van Scotland Yard.

Daar betaalde hij den man, en zond hem weg.

Hij trad de koetspoort van het sombere politiebouw binnen, na den kraag van zijn pels te hebben opgezet en den rand van zijn hoed diep in de oogen te hebben getrokken, en overhandigde het briefje zwijgend aan een juist passeerenden agent, waarop hij zich haastig weder verwijderde en een oogenblik later onder de voorbijgangers in de Downingstreet was verdwenen.

Vijf minuten later had Philius Baxter het briefje in handen, en hij las het met zeer gemengde gevoelens.

Maar de woede had toch zeker de overhand, want als de heer Baxter door iets in drift kon geraken, dan was het door het vernemen van den naam van John Raffles.

En nu deelde deze hem daar met de grootste onbeschaamdheid mede, dat hij de berooving voor zijn rekening nam.

Baxter haalde er een zijner beste detectives, James Sullivan bij, van oudsher een der felste tegenstanders van den Grooten Onbekende.

Sullivan las het briefje met groote aandacht, bekeek het papier, haalde de schouders eens op, en zeide :

— De hand is verdraaid — het papier geeft ons volstrekt geen houvast! Maar de handteekening is van John Raffles, daar durf ik opzweren. Wij hebben nog een aantal briefjes van hem, en zijn handteekening is zoo karakteristiek, dat men zich niet kan vergissen.

— Dus je denkt Sullivan, dat die vervloekte Raffles dit briefje geschreven heeft?

— Ik twijfel er geen seconde aan.

— En wat zouden wij nu doen?

— Ik zou u aanraden, die vrouw onmiddellijk op vrije voeten te stellen.

— Wat? Je gelooft dus dat zij er niets mede te maken heeft?

— Dat heb ik van den aanvang af gedacht, mijnheer Baxter en nu ben ik er zeker van. Als Raffles zelf het zegt, dan is het ook inderdaad zoo. Niets belet ons overigens, om haar te laten bespieden.

De heer Baxter had een groot respect voor den schranderen detective, en hij voegde, zich bijna steeds naar diens inzichten:

En zoo geschiedde het, dat May Field nog laat in dienzelfden avond op vrije voeten werd gesteld.

Raffles wist dit reeds een half uur later, want hij had Charles op post gezet bij de Gresham Buildings, en de jonge man kwam het hem onmiddellijk mededeelen, toen hij omstreeks half twaalf in den avond de Mulattin uit een huurauto had zien stappen, en snel het gebouw had zien binnengaan.

Raffles ontving de mededeeling met een opgewekt gelaat, en riep uit:

— Het doet mij genoegen voor Baxter, dat hij naar mijn raad geluisterd heeft, want ik zou hem anders eenige zeer onaangename oogenblikken hebben bezorgd.

— Wij zullen nu toch zeker die arme vrouw niet aan haar lot overlaten?

— Dat spreekt vanzelf, wij zullen haar zoo-
wel als Dick Jefferson goed in het oog houden.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

---

HOOFDSTUK V.

HET VOORSTEL VAN EEN SCHURK.

Omstreeks tien uur in den morgen van den volgenden dag stond een huurauto stil vóór Gresham Buildings.

Dick Jefferson stapte er uit, betaalde den chauffeur, en ging de breede koetspoort binnen, waarop de groote deur van het gebouw uit kwam.

Hij trad op den portier toe en vroeg :

— Is miss Field thuis ?

— Ja, mijnheer, dat geloof ik wel !

— Zeg mij het nummer van haar kamer, ik moet haar spreken !

— Op dit uur, mijnheer ? vroeg de portier eenigszins verwonderd. Ik weet niet of miss Field u wel zal ontvangen.

— O, ja, dat zal zij zeker ! hernam Jefferson hooghartig. Zij kent mij zeer goed. Ik ben haar echtgenoot.

— O, dan is het wat anders, zei de portier haastig. De dame woont op de bovenste verdieping en het nummer van haar kamer is 75.

— Ik dank u, — dan zal ik het wel vinden.

Jefferson stapte in de lift, die hem snel naar de bovenste verdieping bracht.

Hij moest even zoeken vóór hij de kamerdeur had gevonden, waarop het getal 75 geschilderd stond.

Toen klopte hij aan en trad dadelijk daarop binnen.

May Field, die vóór het venster had gezeten in droef gepeins verzoeken, sprong op, en slaakte een kreet half van schrik, half van verbazing, toen zij den bezoeker herkende.

— Jij hier ? riep zij uit, terwijl zij den coupletzanger vol verachting opnam. Durf jij hier nog een voet zetten ?

— Waarom zou ik niet, mijn duifje ? vroeg Jefferson zoetsappig, terwijl hij de deur achter zich sloot. Ik ben immers je man !

— Mijn man ? herhaalde de jonge mulattin met fonkelende oogen. Durf je dat volhouden ? Denk je, dat ik nu nog niet weet hoe lafhartig je mij bedrogen hebt en welk schandelijk spel je met mij gespeeld hebt ? Je hebt misbruik gemaakt van mijn onwetendheid. De rechter-commissaris heeft mij gisteren alles uitgelegd.

De jonge vrouw had de handen vóór het gelaat

geslagen en zank op 'n stoel neder, door smart en schaamte overmand.

Jefferson trad op haar toe en trachtte de handen van haar gelaat weg te trekken.

— Kom, kom — wij moeten nu maar vergeten en vergeven, zeide hij. Dat is gebeurd. Laten wij een nieuw leven beginnen ! Ik heb je nog altijd lief !

Mayfield sprong op, als een gewonde tijgerin.

— Dat durf je zeggen, nadat je mij gisteren hebt beschuldigd deel te hebben gehad in de berooving ! riep zij op hartstochtelijke toon.

— Dat moet je mij niet kwalijk nemen — ik was geheel in de war door het verlies, en ik wist, dat je mij haatte !

— Je haatte ? Neen, dat doe ik ook nu nog niet — ik koester slechts verachting voor je !

De coupletzanger deinsde achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had gekregen en een oogenblik scheen het, alsof hij de hand wilde opheffen, om die op de jonge mulattin te laten nederkomen, ofschoon haar prachtige oogen vlamden van verontwaardiging, en een donkere blos haar lichtbruine wangen tintte.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheerschen, en vervolgde op denzelfden zoetsappigen toon :

— Je moet trachten te vergeten, May ! Bedenk, dat ik zwaar gestraft ben door het verlies van mijn diamanten. Ik kan nu niet meer optreden, want de attractie is nu weg ! Ik weet zelfs niet eens of de directie mijn contract niet nietig zal verklaren, nu ik mij niet aan de bepalingen kan houden.

— Je hebt nog geld van je oom ! zeide May Field, terwijl zij de schouders ophaalde.

— Een voddige vijftienduizend dollars ! Wat moet ik daar mee uitrichten ? riep Jefferson.

— Als je maar wist wat werken was, dan zou je met dat kapitaal genoeg kunnen verdienen ! hernam de mulattin op verachtelijken toon.

— Werken ? Denk je dat ik nu ga werken, nu ik eenmaal van het weelderig leven geproefd heb ?

Als de politie maar eenmaal de juweelen

heeft teruggevonden, welke die schurk van een Raffles mij ontstolen heeft, dan komt alles weer in orde, maar tot zoolang.....

— Wie is dat? Wie is die John Raffles? vroeg May Field.

— Heb je nog nooit van John Raffles gehoord: kwam Jefferson op medelijdenden toon: Dat is de gentleman-inbreker van Londen! Hij wordt al jaren gezocht, zonder dat de politie hem ooit in handen heeft weten te krijgen.

— En hoe weet je, dat die man jouw diamanten gestolen heeft?

— Dat heeft hij de hoofdinspecteur van politie zelf geschreven, omdat hij niet wilde, dat jij in arrest bleef. Heb je dan de ochtendbladen niet gelezen?

— Ik heb geen geld om bladen te koopen, antwoordde de mulattin op bitteren toon.

Jefferson haalde een krant uit zijn zak, vouwde haar open, zocht even, en liet toen de jonge vrouw een kort bericht lezen.

De oogen van de jonge vrouw vlogen over de letters, en toen liet zij het blad langzaam zakken, en staarde peinzend voor zich uit.

— Wat zeg je daar wel van? vroeg de coupletzanger. Vind je dat geen nobele daad?

— Ja, het is een gentleman waardig, antwoordde May Field, die man heeft jou beroofd, maar jij zou zeker niet zoo gehandeld hebben als hij deed.

Jefferson haalde de schouders op, en zeide minachtend:

— Men kan gemakkelijk den gentleman spelen als men voor honderdduizend pond juweelen steelt, maar ik ben niet gekomen om daarover met je te praten May.

Hij was weder een paar stappen naderbij gekomen, en trachtte de hand van de jonge vrouw te vatten, welke zij echter haastig terugtrok.

— Ik ben gekomen om je te zeggen, dat ik ons gemeenschappelijk leven weder wil hervatten.

Jij hebt zelf nog een weinig geld, al is het niet veel, en je zult spoedig zooveel kunnen verdienen als je wilt.

De jonge vrouw keek den ander zwijgend aan, deed een stap terug en vroeg:

— Wat wil je daar mee zeggen?

— Je bent mooi, je bent jong, je hebt een beetje stem; je zoudt spoedig een engagement krijgen in het Alhambra Theater, of elders.

— Dus je wilt mij tot een variété-zangeres of een danseres maken, nadat je mij nog geen jaar geleden gezworen hebt, je heele leven voor mij te zullen werken.

— O, op het zingen en dansen komt het minder aan, ik herhaal je, je bent jong en begeerenswaard, je oefent groote aantrekkingskracht op de mannen uit, daar ben ik zeker van, en jij zoudt als je het wat handig aanlegt, buiten je gewone verdiensten als zangeres....

Hij kon niet verder spreken.

Met een schreeuw als van een gewond dier was May Field teruggedeinsd, en staarde den man aan met wilde oogen, en met een gelaat, waaruit alle bloed scheen te zijn weggevloeid.

Zij drukte de kleine hand op de borst, en steunde op heeschen toon:

— Niet verder! Dus zoo ver is het al met je gekomen, Dick Jefferson. Je hebt mij eerst lafhartig verlaten, na van mijn goed vertrouwen misbruik te hebben gemaakt en nu durf je mij een voorstel doen, alsof ik een deerne ware. Verlaat aanstonds dit vertrek, dat je verontreinigt met je tegenwoordigheid. Ik walg van je.

Maar Jefferson bleef op dezelfde plek staan, en keek de jonge vrouw met een spottend, hatelijk lachje aan.

— Wat hang je nu de deugdzame uit. Weet jij dan een andere oplossing?

— Alles liever dan dit. Je bent nog slechter dan ik dacht. Je durft mij voorstellen, mijn eer te verkoopen, om van mijn schande een lui leven te leiden. Liever zoek ik den dood.

— Kom, kom, je zult je nog wel bedenken, hernam Jefferson terwijl hij weder op de jonge vrouw toetrad, die achteruit week, aslof zij een adder op haar pad zag.

De schurk wilde haar hand grijpen, en vervolgde:

— Dat zijn allemaal holle woorden, nietwaar? Kleed je spoedig aan, en ga met mij mede, ik ben zeker dat ik binnen een kwartier een behoorlijk contract voor je afsluit.

— Nooit! gilde de Mulattin. Raak me niet aan, lafaard.

— Wat, je zoudt mij willen beletten, je aan te raken. Mij, je eigen man. Kom, geef mij liever een kus.

— Raak mij niet aan, riep de jonge vrouw nogmaals.

— Zou je mij dat willen beletten, mijn duifje? riep Jefferson op sarrenden toon, terwijl hij den stoel ter zijde slingerde, die tusschen hem en de jonge vrouw stond, snel op haar toetrad, en haar bij de polsen greep. Nu, dan zullen wij toch eens zien wie de sterkste is.

En met deze woorden sloeg hij onverhoeds zijn arm om de schouders van de Mulattin en drukte haar tegen zich aan.

Zij worstelde wanhopig om vrij te komen, en drukte haar hand met inspanning van alle krachten tegen de kin van haar aanrander.

Jefferson liet een valsch lachje hooren, en tilde de vrouw van den grond, De Mulattin trachtte zich uit alle macht te verzetten, en een dof gekreun ontsnapte aan haar lippen.

De ellendeling sleurde haar naar de sofa.

— Je wilt niet? zeide hij grinnikend. Dan zal ik het je moeten dwingen, liefje.

Zij voelde echter, dat haar krachten haar zouden begeven.....

Het was haar alsof een nevel voor haar oprees.

Zij wankelde, en uitte een doffen kreet....

Maar juist op dat oogenblik vloog de deur open, en een man stond in de kamer.

Het was John Raffles.

Met een enkelen sprong was hij bij Dick Jefferson, greep hem in den kraag en slingerde hem achteruit, alsof hij een dolle hond was.

De ellendeling botste tegen de tafel, zocht steun, tastte even in het rond en gleed ter aarde.

Hij was in een oogwenk weder overeind, en staarde den man, die zoeven was binnengetreden, met een woesten blik aan.

Hij bracht de hand naar zijn zak, maar hij was een paar seconden te laat.

Raffles had zijn revolver reeds getrokken, en duwde hem den loop tusschen de ribben.

— Steek je handen op, schurk, beval hij kortaf.

De handen van den coupletzanger gingen de hoogte in, toen kwam het sissend over zijn lippen;

— Wie ben je, wat hebt je hier te maken, waarom bemoei jij je met mijn zaken, hoe durf je het wagen hier binnen te dringen?

— Veel vragen opeens, mijnheer Jefferson en waarop ik u slechts ten deele antwoord zal geven. Ik ben John Raffles, en ik kwam deze dame mijn diensten aanbieden. Ik ben, naar het schijnt, op het juiste oogenblik gekomen en mij viel het groote geluk ten deel, u te mogen neerslaan.

Jefferson slaakte een doffen kreet, en hij werd lijkbleek.

— Dus gij.....? stamelde hij, met van woede trillende lippen. Gij zijt het geweest, die mij bestolen hebt?

— Ik had dit onuitsprekelijk voorrecht, mijn waarde heer, antwoordde Raffles glimlachend, en ik kan u zeggen, dat ik reeds menigmaal een mijner medeschepselen beroofd heb, maar nimmer deed ik het met zooveel overtuiging en zooveel satisfactie als u.

De jonge vrouw, die op de eenvoudige rust-bank was neergezonken met gesloten oogen en een smartelijken trek om den mond, liet nu een zacht gekreun hooren.

Onwillekeurig wendde Raffles den blik naar haar om. Deze onoplettendheid zou hem noodlottig worden.....

Bliksemsnel liet Jefferson de rechterhand dalen en sloeg hem de revolver uit de hand.

Voor Raffles zich had kunnen bukken om het wapen weder op te nemen, was de schurk met een sprong bij de deur, nam er snel den sleutel uit, trad naar buiten, en draaide de deur aan den buitenkant op slot.

Raffles rukte aan den knop, tevergeefs.

De deur was stevig gesloten.

En reeds hoorde hij, hoe Dick Jefferson het geheele huis bij elkaar schreeuwde.

De jonge Mulattin was opgesprongen en staarde Raffles doodelijk verschrikt aan.

— Red u! fluisterde zij heesch. Aan de overzijde van de gang is een telefooncel! Ik heb de telefoon daar binnen hooren gaan! Op dit oogenblik telefoneert hij de politie!

— Ik stel het op prijs, madame, dat gij mij aanraadt om heen te gaan! zeide Raffles met een hoffelijke buiging, en op sarcastischen toon. Ik weet alleen maar niet, hoe ik uw welgemeenden raad moet opvolgen! Ik hoor reeds schreden naderen op de gang en de uitweg door de deur is mij reeds ontzegd!

De jonge vrouw wrong wanhopig de handen, en riep:

— Maar ik kan het niet aanzien, dat gij voor mijn oogen gearresteerd wordt.

— Toch vrees ik, dat het daartoe zal moeten komen, madame! hernam Raffles schouderophalend, tenzij.....

Hij voltooide den zin niet, maar trad snel op het eenige raam van de kamer toe en wierp het open.

Het had geen balcon, en de afstand van het raam tot de straat bedroeg minstens vijftien meter. Bovendien was de muur volkomen glad en de waterpijp bevond zich veel verder — ver buiten zijn bereik.

— Dit is toch de eenige weg! mompelde Raffles vóór zich heen.

Hij wierp een blik naar boven — de rand van het dak was omstreeks een meter van den bovenkant van het raam verwijderd.

Misschien, als hij op een of ander voorwerp ging staan....

Hij wendde zich haastig om naar de jonge mullattin, die zich wankelend aan de tafel vasthield, en vroeg op gedempten toon:

— Is het uw wensch dat ik uit deze kamer ontkom ?

— Ik smeek u, alles te doen wat ge kunt, om te vluchten ! riep de jonge vrouw, terwijl zij de handen smeekend vouwde.

— Zoudt gij mij willen helpen ?

— Ik verlang niets liever ! Zeg mij slechts wat ik doen moet !

— Maak vliegensvlug een klein bundeltje van een paar vrouwenkleeren.

Zonder iets te zeggen, rukte de jonge vrouw een kast open, en nam er een rok en een korten mantel uit, benevens een slappen hoed van tweed. Zij rolde de kleedingstukken in elkaar en bond ze met een bouffante bijeen.

Raffles verborg het bundeltje snel onder zijn jas, welke hij daarop weder dichtknoopte, greep een stoel, en zette dezen met twee pooten op de vensterbank.

— Ziet gij kans de andere pooten eenige seconden stevig vast te houden ? vroeg hij toen, terwijl hij zich weder tot May Field wendde

— O, ja, zeker ! antwoordde de jonge vrouw. Maar haast u — anders is 't niet meer noodig.

De raad was niet overbodig, want op de gang weerklonken snelle schreden, en wellicht zou men het volgende oogenblik binnenstormen, om zich van Raffles meester te maken.

Raffles nam de kleine hand van de jonge vrouw in de zijne en drukte er een eerbiedigen kus op. Zijn oogen hadden een zonderlingen glans, toen

hij zeide :

— Of ik kan ontsnappen of niet — ik zal nimmer vergeten, wat gij thans voor mij gedaan hebt ! Gij kunt steeds op mij rekenen, en wie weet, hoe spoedig ik in de gelegenheid zal zijn, u dit te vergelden.

De jonge vrouw gaf geen antwoord, maar wendde het hoofd af en drong Raffles bijna met geweld naar het raam.

Deze plaatste de achterste pooten van het meubel op de smalle vensterbank, klom er op, en ging op de zitting van den stoel staan, waarvan May Field de voorste pooten uit alle macht omklemd hield.

Het was een gevaarvolle onderneming. — want als de jonge vrouw niet sterk genoeg bleek en de stoelpooten moest loslaten, dan zou Raffles zeker omlaag storten.

Maar het duurde gelukkig slechts enkele seconden.

Raffles rekte zijn lenig lichaam uit, en door op de teenen te gaan staan, kon hij juist den rand van het platte dak bereiken.

Hij trok er zich aan op en juist op hetzelfde oogenblik, dat de mulattin door deze plotselinge indrukken en door de hevige krachtsinspanning achteruit tuimelde en bewusteloos op den vloer viel.

Een paar seconden later vloog de deur open, en een tiental mannen, waaronder vier politie-agenten, stortten zich in het vertrek.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigare”

HOOFDSTUK VI.

NA DE ONTVLUCHTING.

Raffles had zich met de lenigheid van een acrobaat aan den dakrand opgetrokken en zijn beenen over den zinken rand gezwaaid.

Hij bevond zich op een plat dak, waarop zich verscheidene schoorsteenen bevonden. Hier en daar bevond zich ook een luik, dat tot een zolder toegang gaf.

Raffles snelde als een haas voort, sprong met katachtige vlugheid over een smalle steeg, waarbij een misstap hem den dood zou hebben gebracht en klauterde toen over een schuin dak heen, waardoor hij buiten het gezicht kwam van menschen, die hem eventueel aan de overzijde van den Grossvenor Road mochten hebben zien vluchten.

Bij een groot luik, dat half open stond en op een ijzeren, getande bout rustte, hield hij stil.

Hij bukte zich en wierp een blik door het geopende luik naar binnen.

Hij zag een grooten droogzolder, die geheel verlaten was.

Haastig ontdeed hij zich van zijn overjas, welke hij door het luik naar binnen wierp, ontvouwde het bundeltje vrouwenkleederen, sloeg zijn broekspijpen zoo hoog mogelijk op, en deed de vrouwenrok aan, die gelukkig zoo lang was, dat zij zijn voeten half bedekte.

Hij maakte zijn glimmende schoenen vuil met de aarde van een paar bloempotten, die hij op het platte dak vond, trok het manteltje aan, en zette den hoed op, dien hij ver over het hoofd trok.

Met een veiligheidsspeld maakte hij den mantel zoo hoog mogelijk dicht, en nu moest het gewaagd worden.

Hij trok het luik geheel open, en liet zich door de opening zakken en bevond zich nu op den droogzolder.

Met behulp van den inhoud van het kleine schminkdoosje dat hem nimmer verliet, trok hij een paar diepe groeven en rimpels op zijn gelaat, maakte zijn wenkbrauwen grijs, en zag er uit als een oude vrouw uit de volksklasse, gebogen door ontberingen.

Hij opende voorzichtig de zolderdeur, en luisterde aandachtig.

Niets liet zich hooren.

Alles was stil in het groote huis.

Het was duidelijk, dat men hier nog niets wist van wat er in het aangrenzende huizenblok was voorgevallen.

Zachtjes sloot hij de deur weder, en toen begon de afdaling.

Het was een gevaarlijke onderneming, want ieder oogenblik kon hij een bewoner van het huis tegenkomen, die het onbekende oude mensch misschien van kwade bedoelingen zou verdenken.

Hij kwam ook inderdaad een paar vrouwen in werkjakken tegen, maar gelukkig schenen zij haast te hebben en het was ook tamelijk donker op de morsige portalen.

Tenslotte bereikte hij den uitgang van het huis, die zich op een groote binnenplaats bleek te bevinden.

Hij stak deze plaats schuin over, zoo snel mogelijk, maar zonder zich ook door zijn wijze van loopen te verraden in de richting van een breede koetspoort, welke hij aanstonds gezien had.

Hij ging deze poort door, zonder door iemand te worden lastig gevallen en zonder dat men zelfs een oogenblik notitie van hem nam.

Vrouwen zooals deze schenen in deze buurt een zeer gewoon verschijnsel te zijn.

Eindelijk bereikte hij de straat.

Hij keek een oogenblik omzichtig om zich heen.

In de verte naderde een politieauto.

Raffles wendde zich met den rug naar de straatzijde, schijnbaar verdiept in de aanschouwing van de etalages van een armoedig garen- en bandwinkeltje.

In de etalage-ruit kon hij de auto snel zien voorbijrijden.

Hij wendde zich weder om en glimlachte.

Daar kwam versterking aan, maar zij was op het verkeerde spoor.

De politie zou zeker het geheele blok afzetten, en als zij bevond dat Raffles over de steeg was gesprongen, dan zou het te laat zijn.

Van May Field meende hij wel zeker te kunnen

zijn. Zij, die hem had helpen vluchten, zou hem zeker niet verraden.

Hij verwijderde zich nu in een richting, tegenovergesteld aan die, waar Gresham Buildings gelegen was, en op een onbebouwd terrein door een schutting van den openbaren weg afgesloten, ontdeed hij zich weder snel van de vrouwenkleederen, zette een pet op, welke hij uit zijn jaszak haalde, en riep, wederom op straat gekomen, de eerste de beste huurauto aan, die hem tot op een paar honderd meter afstand van het huis in de Cromwellstreet bracht.

Tien minuten later zat hij tegenover Charles Brand, die met kloppend hart en bleek gelaat naar het verhaal van zijn ontvluchting luisterde.

Toen Raffles geëindigd was, stak Charles hem de hand toe en zeide :

— Het is een groot geluk, dat die vrouw voor je in de bres is gesprongen, anders zou je hier misschien niet zitten, maar, wat zal er nu met haar geschieden, zal men haar weer opnieuw arresteren ? op beschuldiging je bij je vlucht behulpzaam te zijn geweest ?

— Voor zoo dom zie ik de politie niet aan, mijn jongen. Hoe zou zij dat kunnen bewijzen ? Ik kan haar toch wel met mijn revolver in de vuist hebben gedwongen, mij die kleeren af te geven ?

— Maar men kan aan de overzijde gezien hebben, dat zij den stoel voor je vast hield.

— Dat is onmogelijk, daartoe is de Grosvenor Road veel te breed. En trouwens, ook dat kan zij onder dwang hebben gedaan.

— En als men haar desniettemin toch gevangen neemt, in de meening dat zij wel degelijk je medeplichtige moet zijn geweest ?

Raffles aarzelde even, voor hij antwoordde :

— Dan zouden wij natuurlijk genoodzaakt zijn, haar op de een of andere wijze te bevrijden. Wij zouden in geen geval kunnen en mogen toelaten, dat die arme vrouw om mijnentwille in de gevangenis zou geraken, ook al ware het slechts voor weinige dagen.

— Er is één ding, dat mij bij dit alles zeer verheugt — en dat is, dat die ellendeling van een Jefferson toch nog achter het net heeft gevischt ! riep Charles uit.

— Hij is een nietswaardige schurk, kwam Raffles met een verachtelijk schouderophalen. Hij wilde de vrouw, die hem oprecht had liefgehad, en die hij reeds zoo lafhartig had bedrogen, trachten over te halen, om haar eer aan iedereen te verkoopen, die er maar geld voor bood. Ook mij verheugt het meer dan ik je zeggen kan, dat ik in de gelegenheid ben

geweest, bijtijds te komen, om dien lagen-toeleg te verijdelen.

— Maar zal de kerel nu niet aanstonds zijn pogingen hervatten ? vroeg Charles na eenige oogenblikken.

— Hij zal wel inzien, dat al zijn pogingen vruchteloos zijn.

— Dan zullen wij er zeker op moeten rekenen dat de schurk zich zal willen wreken.

Charles bleek goed gezien te hebben . . .

Nog dienzelfden avond brachten de bladen het bericht, dat May Field opnieuw gearresteerd was, thans op de verklaring van den beroofden coupletzanger, die zich had uitgelaten, dat zijn voormalige minnares waarschijnlijk de medeplichtige was geweest van den Grooten Onbekende, dien zij bij zijn ontvluchting had geholpen.

Voor dit laatste waren helaas maar al te veel bezwarende omstandigheden aan te voeren.

Niemand wist met zekerheid, wat Raffles — hij had immers zelf zijn identiteit aan Jefferson verraden — bij de vrouw kwam doen, en het lag voor de hand, aan te nemen, dat hij haar kwam spreken over den roof.

Dan moest het tegen haar getuigen, dat zij alle redenen had, met haat en wraakgevoelens vervuld te zijn tegenover den man, die haar zoo laaghartig aan haar lot had overgelaten !

Vervolgens werden eenige kleedingstukken uit haar kast vermist, waarvan de nieuwsgierige kamerverhuurster den inhoud op haar duimpje kende, en die kleederen werden naderhand teruggevonden op een stuk bouwterrein !

Het was dus duidelijk, dat zij die kleedingstukken aan Raffles had gegeven, teneinde hem zijn vlucht te vergemakkelijken !

En tenslotte nam de politie aan, dat zij Raffles had moeten helpen om op een stoel in de vensterbank te gaan staan, daar het anders onmogelijk voor hem was geweest, den rand van het dak met de handen te bereiken.

Wel had de Groote Onbekende zelf aan den hoofdinspecteur van politie, Baxter geschreven, dat de vrouw niets met de berooving te maken had — maar wat beteekende dit, alles welbeschouwd.

Hij kon immers wel redenen hebben, de vrouw weder op vrije voeten te zien ?

En ten overvloede was daar de beschuldiging van den beroofde.

Hij kon het natuurlijk mis hebben, maar daar alle aanwijzingen in de richting van de Mulattin wezen, zoo ging de politie opnieuw tot arrestatie

over — en de arme vrouw was gevankelijk weggevoerd, nagejouwd door de meedoogenlooze jeugd uit de buurt harer woning!

Charles woede kende geen grenzen, toen hij des avonds het bericht las, en Raffles stond met bleek gelaat en saamgeknepen vuisten bij het raam, en staarde zwiingend in de duisternis naar buiten.

— Zullen wij dit dulden, Edward? riep de jonge man op woesten toon.

— In geen geval, Charles! antwoordde Raffles op doffen toon. Die vrouw moet haar vrijheid terugkrijgen het koste wat het kost!

— Als je Baxter nogmaals schreef?

— Dat zal ditmaal niet heelpn! Integendeel — ik vrees, dat het slechts als een nader bewijs voor haar medeplichtigheid zou kunnen worden aangemerkt.

— Dan moeten wij handelend optreden! Ik zal niet rustig slapen, voor ik de zekerheid heb, dat May Field weder in vrijheid is!

— Zeker! Maar voor wij zelven optreden, zullen wij eerst zien, wat het zou uitwerken, als Jefferson zelf een brief schreef, waarin hij verklaarde, dat zijn beschuldiging op niets berust, en dat hij haar weder intrekt!

— O, dan zou men haar weder moeten loslaten! Maar hij zal dien brief nimmer schrijven!

— Niet uit vrijen wil — dat is duidelijk!

— Je zoudt hem dus willen dwingen? riep Charles opgewonden uit.

— Ja!

— Maar daartoe zouden wij hem in onze macht moeten krijgen!

— Dat is niet zoo moeilijk! Ik geloof, dat ik reeds een plan bedacht heb, hetwelk hem in onze handen zal overleveren!

— Dan mag je wel oppassen, dat James er

niet achter komt! De brave kerel zou in staat zijn, den schurk tusschen zijn fingers fijn te malen, als de molensteenen het de graankorrels doen!

— Ik zal hem goed in het oog houden! hernam Raffles glimlachend.

— Laten wij het maar spoedig doen! verzocht Charles. Ieder uur, dat die arme vrouw in de cel doorbrengt, weegt als lood op mijn hart!

— Wij zullen zoo spoedig mogelijk aan het werk gaan, mijn jongen! Er moeten echter noodzakelijk eenige voorbereidende maatregelen worden genomen, die eenigen tijd in beslag zullen nemen! Maar als alles goed gaat, kunnen wij reeds morgen den vogel gevangen hebben!

— Dat hoop ik! riep Charles uit. Ik gevoel mij in staat, den kerel in zijn hotel te gaan opzoeken en hem de waarheid uit den leugenachtigen strot te wringen!

— Dat zou ons weinig verder brengen, Charles gaf Raffles hoofdschuddend te kennen.

— Het is mogelijk — maar het zou mij opluchten! barstte Charles uit.

— Bewaar je kalmte liever, my dear boy! Wij hebben thans juist behoefte aan zelfbeheersching! Drift kan alles bederven!

— Goed — ik schik me naar je wenschen! Als het maar snel geschiedt!

— Niet later dan morgen!

— Ik zal je toch wel behulpzaam mogen zijn?

— Dat weet ik nog niet! Het is zeer wel mogelijk, dat ik alles alleen kan doen — ten minste de hoofdzaak!

— Dat is misschien maar goed ook! riep Charles op grimmigen toon. Ik zou wel eens niet voor mij zelf kunnen instaan!

▲

Lord Lister kwam, zag en . . . . . stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK VII.

VERANDERING VAN TOONEEL.

Den volgenden avond was het Alhambra Theater weder zeer druk bezet.

Vrij wat bezoekers waren gekomen om den man eens te zien, die een paar dagen geleden beroofd was van zijn juweelen ter waarde van honderdduizend pond sterling.

En alleen daarom had de directie er in toegestemd, zijn contract niet te verbreken, hetgeen zij voornemens was geweest, daar Jefferson niet langer kon voldoen aan de voornaamste voorwaarde — die, van zijn diamanten bij iedere avond- en middagvoorstelling te zullen dragen.

Het publiek wilde den man zien, die binnen enkele uren door den geheimzinnigen Gentleman-Inbreker beroofd was van zulk een groot fortuin.

En wat en hoe hij zong, deed er minder toe!

Het komt niet iederen dag voor, dat men een man liedjes hoort jammeren, die nog pas den vorigen dag juweelen ter waarde van honderdduizend pond sterling had bezeten!

Vandaar dat de groote zaal tot de laatste plaats was uitverkocht en de directeur in zijn handen wreef, zich weinig bekommerend over de berooving zelve!

Hij dacht eenvoudig na over de volgende advertentie!

Daarin zou hij stellig een prachtige reclame maken!

— „Optreden van den befaamden coupletzanger Dick Jefferson! De man, die door John Raffles beroofd werd!! Onovertrefbaar!!! Wegens verbintenissen elders nog slechts twaalf voorstellingen!!! Honderd duizend pond sterling Armer in Twee Uren!! Komt zien! Komt zien!!!”

En als onverhoopt de politie er in mocht slagen, den dief te vatten en de geroofde diamanten weder aan den eigenaar terug te geven —

welnu, dan was de reclame nog des te grooter.

Jefferson werd bij zijn optreden ontvangen! alsof hij niemand minder was dan Caruso!

Men juichte en klapte, alsof hij de meest vermaarde zanger ter aarde was!

Daar stond nu de man, die er zich op kon beroemen, dat hij was beroofd door niemand minder dan John Raffles!

Men behoefde er niet aan te twijfelen, want de Groote Onbekende had immers eigenhandig een briefje aan den hoofdinspecteur van politie geschreven, waarin hij zijn daad bekende!

Wel waren er sceptici in de zaal, die meesmuilden, dat alles wel een doorgestoken kaart zou zijn, en dat er van een roof geen sprake was — maar zij vormden de kleine minderheid!

Jefferson oefende reeds een paar jaren het beroep van coupletzanger uit, maar nog nooit had hij zulk een succes gehad!

Zelfs, toen hij nog met zijn diamanten verscheen, had zulk een oorverdoovend applaus zijn verschijning niet begroet!

Hij besloot dan ook reeds onder het zingen van z'n zinledige liedjes, den directeur aanstonds om verhooging van zijn gage te vragen!

Wat drommel — men moet het ijzer smeden als het heet is, en hij moest trachten de geleden schade zoo goed en zoo snel mogelijk te herstellen!

Als iemand als hij geen vijftig pond sterling per avond waard was — wie was het dan wel?!

Toen hij het tooneel weder verliet, nadat het scherm wel vijf keer had moeten rijzen, kwam er iemand met uitgestoken hand op hem toe, die vroolijk uitriep:

— Hallo, Dick! Mijn complimenten, man! Dat heb je netjes gedaan! Ik wilde wel, dat ik er ook zoo goed voorstond als jij!

Jefferson bleef een oogenblik verbaasd staan en keek den ander vragend aan.

Het was een man van een jaar of vijftig, met een pokdalig gezicht, geheel glad geschoren en met een vuurrooden, grooten neus.

Hij droeg een opzichtig geruit pak en een dikke horlogeketting schommelde op zijn fantasievest heen en weder.

Een glanzende hooge hoed dekte zijn dik hoofd.

— Pardon, ik geloof niet . . . kwam Jefferson aarzelend.

— Maar man, ik ben een landgenoot van je! Heb je me dan nog niet zien optreden?

— Ik had niet het genoegen, mijnheer . . .

— Jim Peanut! riep de ander uit, alsof die naam voldoende was, om alle aarzelingen op te heffen.

Nu trad de regisseur glimlachend naderbij en zeide, zich tot Jefferson wendend:

— Mijnheer Peanut is coupletzanger, evenals gij, mijnheer Jefferson! Hij treedt op in het Hippodroom — en ik moet zeggen, met reusachtig succes!

Jefferson keek den ander nog eens goed aan en stak hem toen de hand toe.

— Ik had u moeten herkennen van de aanplakbiljetten! riep hij uit. Wel, het is mij aangenaam, met u kennis te maken, collega! Zijt ge in de zaal geweest?

— Ja, een kwartier! Lang genoeg om je liedjes even te hooren! Ze zijn drommels goed, maar ik zou je wel een paar raadgevingen willen geven zonder ijdelheid, hoor! Maar dat gaat hier niet, in dien rommel! Ga je met mij mee een glas ale dringen? Ik weet beste in Soho!

Jefferson aarzelde even — maar niet lang!

Hij had den naam van den beroemden Amerikaanschen humorist herhaaldelijk hooren noemen en het streelde niet weinig zijn ijdelheid, dat de groote man zich wel met hem wilde bemoeien.

— Top! Ik ga met je mee! riep hij uit. Wacht even, dat ik mij afschmink.

— Ik ga met je mee naar je kleedkamer! riep de ander joviaal!

Zonder dat iemand er aan dacht, den beroemden coupletzanger te weerhouden, liep Peanut met Jefferson mede naar diens kleedkamer.

Daar begon deze zich te ontdoen van het dwaze kostuum, hetwelk hij droeg als hij op het toneel stond.

Hij wreef de schmink van zijn gelaat, waschte zich en trok daarna zijn eigen kleederen aan.

Ondertusschen onderhield Peanut hem over zijn eigen triomfen.

— Ik had ook hier kunnen komen, zeide hij, maar wat zal ik je zeggen — ze boden mij hier

een hongerloon — twintig pond per avond! Ik ben zoo vrij geweest het van de hand te slaan — of liever mijn impressario, die ook wel weet wat ik waard ben!

— Wat betalen ze je in het Hippodroom? vroeg Jefferson jaloersch.

— Vijf pond per avond meer!

— Dat is een heel bedrag! riep Jefferson uit. Kun je mij daar niet eens induwen?

— Als ik weg ben! riep Peanut lachend. Je zingt aardig en je hebt een goede stem — maar je hebt nog niet genoeg tooneel-routine! Ik zal je aanstonds eens uitleggen, waar het aan mankeert — maar eerst moet ik een paar glazen bier door mijn keel hebben gegoten, want ik ben heesch!

Jefferson was nu gereed en keek nog eens om zich heen.

— Voor mijn juweelen behoef ik niet meer te zorgen! zeide hij zuchtend.

— Neen — van die zorg heeft Raffles je ontlast, ha, ha! riep Peanut uit.

— Jij hebt gemakkelijk lachen, hernam Jefferson gramstorig. Als het jou overkomen was . . . . .!

— Ja, maar het kan mij niet overkomen! Ik heb niets anders dan mijn stem en mijn grappigheid! En die kan niemand mij ontnemen! Maar troost je — de politie zal de juweelen nog wel ontdekken!

— Daar ben ik nog niet zoo zeker van! klaagde de coupletzanger.

— Nu, dan is het nog niet erg! Dan heb je toch in ieder geval nog je kunst! riep Peanut uit.

Jefferson keek den ander met een schuin oog aan als om te zien of hij niet voor den gek werd gehouden.

— Mijn kunst! Mijn kunst! zeide hij nijdig. Geef mij mijn juweelen terug, dan lap ik de kunst aan mijn laars!

— Ha, ha! brulde Peanut van het lachen. Die is goed! Jij komt er ten minste ruiterslijk voor uit! Ben je nu klaar? Mijn keel is zoo droog als kurk!

— Ik ben tot je dienst, collega!

— Vooruit dan maar!

De twee mannen verlieten de kleedkamer en liepen op de teenen langs de smalle gang achter het achterdoek, want er was juist een zangeres bezig met het kweelen van eenige sentimenteele aria's.

Zij bereikten den artistenuitgang en stonden een oogenblik later op straat.

— Zullen wij een auto nemen? vroeg Peanut.

— Neen — geen auto! riep Jefferson uit, met een onwillekeurige huivering. Ik kan in den eersten tijd geen huurauto zien!

— Dan maar wandelen! zeide Peanut lachend. Het is hier geen half uur vandaan. Rookten?

Hij hield Jefferson een prachtig bewerkten sigarenkoker voor, waarschijnlijk een geschenk van een of andere bewonderaarster.

Jefferson nam er een sigaar uit, hield haar onder zijn neus en zeide, terwijl hij de geur opsnoof:

— Iets fijns! Je kunt wel zien, dat je tot de goedgebetaalde variété-artisten behoort!

Hij stak de sigaar aan en deed een paar halen.

— Prima! zeide hij met een zucht van welbehagen. Ik wilde, dat ik ze ook weer zoo kon rooken!

— Je moet den moed niet verliezen! riep Peanut joviaal uit. Ik ben er zeker van, dat je goud kunt verdienen op de planken, als je maar doet wat ik je zeg!

— Ik verlang niets liever! hernam Jefferson gretig. Maar dat kan ik je wel zeggen — als het lot het zoo beschikt, dat ik nog ooit tegenover dien schurk van een Raffles kom te staan — laat hij zich dan voor mij in acht nemen, want ik zweer, dat ik mij bloedig zal wreken! Laat hij daar maar staat op maken!

— Wel misschien doet de gelegenheid zich eerder voor dan je denkt! meende Peanut.

— Hozoo! vroeg Jefferson terwijl hij zijn collega van terzijde aankeek.

— Och, die Raffles is misschien wel van oordeel, dat je toch, alles wel beschouwd, niet erg gentlemanlike tegenover die vrouw — hoe heet ze ook weer — die May Field, hebt gehandeld! Vindt je dat zelf nu ook niet?

Jefferson balde de vuisten.

— Dat zijn zaken, die mij alleen aangaan! zeide hij op ruwen toon. Die vrouw heeft mij durven weerstaan — en daar moet zij voor boeten!

— Maar nu zit het arme mensch in de gevangenis, en ik heb in de bladen gelezen, dat dit voor het grootste gedeelte door jou toedoen was! hernam Peanut. Weet je dan zoo zeker, dat zij schuldig is?

Jefferson zweeg eenigen tijd, voor hij ten antwoord gaf:

— Ja, dat weet ik zeker! Zeg — die sigaar is zwaarder dan ik dacht!

— Gooi haar dan weg, als zij je niet bevalt! Je kunt straks een lichtere van mij krijgen! Ik zelf zou niet anders kunnen rooken! Het zijn echte Havanna's — maar wel wat zwaar, dat geef ik toe.

Jefferson wierp de sigaar weg, waaraan hij nog slechts eenige haaltjes had gedaan, en knoopte zijn jas van onder tot boven dicht. Hij rilde.

— Ik heb het koud, zeide hij. Vreemd — het is toch niet zoo bijzonder frisch!

— Men zou het eerder warm voor den tijd van het jaar vinden! kwam Peanut lachend. Je zult je op het tooneel wat te veel vermoeid hebben — dat wreekt zich nu natuurlijk!

— Ja, dat zal het wel zijn! Waar hadden wij het ook weer over?

— Je sprak over May Field, die je onschuldig in de gevangenis hebt laten opsluiten!

— Onschuldig? riep Jefferson uit. Heb ik dat woord genoemd? Dat is onmogelijk! Dat kan ik niet gezegd hebben!

— Niet? Dan zal ik mij vergist hebben! kwam Peanut droogjes.

— Natuurlijk! May Field is.... maar wat scheelt mij toch?

— Wat is er?

— Ik heb zoo'n vermoeid gevoel in mijn beenen — en het is mij alsof alle lantaarns in het rond draaien!

Jefferson had den arm van zijn metgezel gegrepen.

Peanut wierp snel een blik achter zich.

Daar kwam langzaam een auto aanrijden, niet vlugger dan een wandelaar gaat.

— Je bent misschien nog wat overspannen van je optreden! zeide Peanut. Als wij zitten zal het wel overgaan.

— Duurt het nog lang? Ik ben hier in Londen slecht bekend.

— O neen — wij zijn er dadelijk!

— Gelukkig! Ik geloof niet, dat ik mij ooit zoo slap en ellendig heb gevoeld! Wat zou mij toch schelen? Mijn slapen kloppen....

Jefferson stond nu stil en leunde zwaar op den arm van zijn collega.

— Gaat het nu wat beter? vroeg deze.

— Neen! Ik.... alles draait met mij in het rond.... ik heb zulk een droog gevoel in de keel.... maar voor den duivel.... die sigaar.... hij.... wat was er in die sigaar.... ik....

Hij wilde nog iets zeggen, schreeuwen misschien, een gebaar maken om een voorbijganger te hulp te roepen, maar reeds had hij er de kracht niet meer toe.

Hij bracht de hand snel aan het hoofd en liet toen zijn arm slap langs het lichaam vallen.

Zijn oogen sloten zich.

Hij wankelde en zou gevallen zijn, als de ander hem niet vlug ondersteund had.

Op dit oogenblik was de auto nader gekomen. Nu stond zij dicht bij het trottoir stil.

Het portier ging open en een man sprong snel op straat.

Hij trad op Peanut en Jefferson toe en met de hulp van den Amerikaan tilde hij den bewusteloze snel in het voertuig.

Nauwelijks was dit gedaan, of de auto zette zich in beweging en reed weg.

Het gansche voorval had ternauwernood

eenige seconden geduurd en het was bijna niet opgemerkt in deze stille straat, waar zich op dit moment niet veel menschen bevonden.

En die het zagen, geloofden dat de man eensklaps onwel was geworden en door zijn makker in een auto werd geholpen — of wel, dat hij stomdronken was geweest!

Binnen een paar tellen was er van de auto niets meer te zien.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VIII.

EEN SCHURK GESTRAFT.

De auto raasde door een aantal straten, meest zeer stille en hield tenslotte stil voor een huis in de Victoria Street.

Het portier werd geopend.

De chauffeur verliet zijn zetel en ging de deur openen met een sleutel, welken hij uit den zak van zijn groote regenjas haalde.

Daarop droeg Peanut en de man, die hem zoeven te hulp was gekomen, den nog altijd bewusteloozen Jefferson vlug in huis.

De deur viel achter hen dicht en zij hoorden hoe de auto wegreed.

Peanut draaide den schakelaar van het elektrische licht om en nu was de vestibule helder verlicht.

Vervolgens legden de beide mannen den Amerikaanschen coupletzanger op een der eikenhouten banken, welke tegen den muur der vestibule waren geplaatst.

— Waar zullen wij hem laten? vroeg de tweede der beide mannen.

— In de werkkamer maar. Het doet er niet toe, als hij er maar kan schrijven.

Zij namen den man weder op en droegen hem naar een vertrek gelijkvloersch.

Ook hier werd licht gemaakt, nadat de gordijnen waren nedergelaten.

Jefferson was op een stoel aan een schrijftafel geplaatst, waar reeds een vel papier, inkt en een penhouder gereed lagen.

Daarop haalde Peanut een klein fleschje uit zijn zak, ontkurkte het en liet een paar druppels van den helder groenen inhoud tusschen de half geopende lippen van Jefferson vallen.

Hij deed het fleschje weder weg en haalde een revolver uit zijn zak.

De ander deed insgelijks.

En zoo bleven zij rustig en zwijgend staan, hun blikken op den man in den leunstoel gevestigd.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of er kwam beweging in het slappe, schijnbaar vormelooze lichaam.

Eerst verroerde zich een hand, daarna een arm, telkens met een soort galvanischen schok.

En plotseling sloeg de man de oogen op en wierp een verwilderden blik om zich heen.

Hij tilde, blijkbaar nog met moeite, een hand op en wreef die langzaam over zijn voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen.

Toen viel zijn blik op de groote, blinkende revolver in de vuist van den man die tegenover hem stond.

Hij liet zijn blik naar boven glijden en vestigde hem toen op het strakke gelaat van den man.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij toonloos. Waarom hebt gij mij hier gebracht? Wie zijt gij?

— Ik ben de man, met wien gij zoo gaarne nog eens in aanraking zoudt zijn gekomen, zooals gij daareven op straat beweerdet, antwoordde de gewaande Amerikaan. Ik ben Raffles.

Jefferson stiet een gebrul van woede uit en wilde opspringen.

De revolver maakte een snelle beweging — en hij liet zijn plan varen.

Hij liet zich achterover in den stoel terug vallen en vroeg met een sissenden klank in zijn stem:

— Gij hebt mij nu in uw macht. Maar wat kunt gij nu nog wel van mij verlangen, nu gij mij hebt leeggeplunderd?

— Dat laatste is niet geheel juist, antwoordde Raffles kalm. Ik heb in den loop van den dag vernomen dat gij aan geld eenige duizenden dollars van uw oom hebt geërfd. Wat ik nu van u verlang, zult gij aanstonds vernemen.

Raffles nam een stoel, zonder echter de revolver van richting te doen veranderen en vervolgde:

— Ik verlang, dat gij uw schanddaad weder zult goedmaken — anders niet.

May Field is door uw toedoen in de gevangenis geraakt — door uw toedoen moet zij er weder uit ontslagen worden. Om kort te gaan — gij zult hier op staanden voet een briefje aan Scotland Yard schrijven, waarin gij zegt, dat uwe beschuldiging volkomen ongegrond is en dat gij haar van a tot z herroept. Daar men dit wellicht zonderling zal vinden, zult gij er aan toevoegen, dat gij door haat en wraakzucht gedreven, niet over uw woorden hebt nagedacht.

— Maar dan zal men mij arresteeren op grond van een valsche aangifte! riep Jefferson uit.

— Dat zal men niet doen als gij spoedig uw fout goed maakt, antwoordde Raffles. En als men het wel deed, dan zoudt gij nog niets anders hebben, dan uw verdiende loon.

— Maar ik zal onmogelijk daarna nog in het Alhambra kunnen optreden. Ik zal geblameerd zijn!

Er verscheen een bittere glimlach op de lippen van den Gentleman-Inbreker.

— Gij zoudt geblameerd' zijn — maar wat er van die ongelukkige vrouw terecht moest komen — daarom hebt gij u niet bekommerd. Neem pen en inkt en schrijf.

— En als ik weiger?

— Gij zult wel verstandiger zijn, zeide Raffles koeltjes. Ik zou u eenvoudig hier houden tot gij u bedacht zoudt hebben. En nu nog iets. Als gij dien brief schrijft, dan zal ik meer medelijden met u hebben dan gij verdient, want kort en goed: gij zijt een schurk en wel een van de allerlaagste soort die ik ken! Ik zal u 5000 Pond uitbetalen. Dat is een zeer groot bedrag voor iemand die er mee weet om te gaan. Kunt gij dat niet — blijft gij drinken en spelen en het geld met vrouwen van het laagste allooi verkwisten — dan hebt gij het alleen aan u zelf

te wijten als gij ten onder gaat. Vijf duizend pond is meer dan 22.000 dollar, bedenk dat.

— En mijn diamanten? riep Jefferson op woesten toon.

— Die zijt gij onherroepelijk kwijt! antwoordde Raffles kalm. Gij kunt er zeker van zijn, dat het geld, dat zij zullen opbrengen, in mijn handen duizendvoudige rente zal opbrengen — het zou u daarentegen slechts als water door de vingers zijn geloopt, zonder nut, zonder voordeel voor wie dan ook, behalve beroepsspelers, restauratiehouders en bookmakers. Neem mijn raad aan en doe wat ik u zeg — dat is verreweg het verstandigste.

Jefferson dacht een oogenblik na en ging alle kansen met zich zelf te rade.

Tegenstand bieden was natuurlijk volkomen nutteloos.

Weigeren te schrijven leverde ook al niet veel op. Hij zag wel aan het gelaat van Raffles, dat het hem ernst was met zijn bedreiging, dat hij hier zou moeten blijven totdat hij den brief geschreven had.

Wat de diamanten betreft — hij had ze door louter toeval gekregen zonder ooit op zulk een groot fortuin te hebben durven hopen en 22.000 dollars waren beter dan in het geheel niets.

Zonder een woord te zeggen nam hij den pen en begon te schrijven.

Vijf minuten verstreken.

Toen nam Jefferson het papier op, las den brief, dien hij zooeven geschreven had, nog eens over en gaf hem zwijgend aan Raffles.

Deze las hem aandachtig door en zeide toen:

— Het is goed zoo. Doe hem in die enveloppe — zoo — nu het adres.

Hij nam de enveloppe en stelde hem aan Charles ter hand.

Deze verliet haastig het vertrek, terwijl Raffles schrijlings op een stoel plaats nam en zeide:

— Gij zult hier nog een uur moeten wachten. misschien langer. Gij zult wel begrijpen, dat ik u niet uit het oog wilt verliezen voor ik volkomen zeker ben, dat gij niet opnieuw verraad kunt plegen.

Charles had inmiddels het huis verlaten en floot nu op een eigenaardige manier op twee vingers.

Bijna dadelijk kwam er een auto aanrijden. Henderson zat achter het stuurwiel.

— Naar Scotland Yard, James! zeide Charles op zachten toon, alvorens in te stappen.

De auto snelde voort en stond een kwartier

later stil voor het Hoofdbureau van Politie.

Charles sprong uit de auto en gaf het briefje aan den dienstdoenden agent bij de groote, sombere ingangspoort.

Daarop snelde hij weder terug en zeide fluisterend tot den reus achter het stuurwiel :

— Rijdt een meter of vijftig weg en wacht mij daar. Ik zal de vrouw opwachten.

Henderson deed wat hem gezegd was en Charles begaf zich naar de donkere portiek van een groot huis, schuin tegenover het gebouw van Scotland Yard.

Hij behoefde niet al te lang te wachten.

Er was nog geen half uur verstreken of de zware deur ging open en een jonge vrouw trad te voorschijn, die een oogenblik besluiteloos scheen stil te staan en toen haar schreden naar de Theemskade wendde.

Met een paar stappen was Charles bij haar.

— Neem mij niet kwalijk, madame, als ik zoo vrij ben u aan te spreken, zeide hij op hoffelijken toon, maar een uwer vrienden zou het ten zeerste op prijs stellen, indien gij mij naar zijn huis zoudt willen volgen. Moet ik u zijn naam nog noemen.

May Field was zeer geschrokken op het hooren van de stem, maar toen zij bij het licht van de lantaarn den man herkende, die haar een paar dagen geleden zoo ridderlijk terzijde had gestaan, haalde zij verlicht adem en stond een oogenblik stil.

Zij keek Charles vragend aan en herhaalde :

— Een vriend van mij, mijnheer ? Ik heb er hier te Londen maar zeer weinig.

— Gij hebt hem helpen vluchten, madame, — en hij is het geweest door wiens toedoen gij thans weder uit het huis van bewaring zijt ontslagen !

— Ik vermoedde het, zeide de vrouw bijna toonloos.

Toen hief zij het hoofd op en vervolgde :

— Ik wil u volgen, mijnheer. Hij .. die man, is zeker uw vriend ?

— Hij is mijn vriend — en een betere heb ik niet ! antwoordde Charles met vuur. Maar zeg mij eens, wat was wel uw plan geweest na uit de gevangenis te zijn ontslagen ?

De jonge vrouw boog het hoofd en werd doodelijk bleek.

— Ik heb hier nu niemand meer die iets om mij geeft, mijnheer. Mijn geld is bijna op — en het beroep dat ik uitoefen kan mij hier niet baten. Ik ben in een vleeschpabrik geweest en wie trouwens zou mij hier aan werk moeten helpen ? Nu hij mij verlaten

heeft — die ellendeling — nu is alles voor mij gedaan.

— Dat moet gij niet zeggen, madame, zeide Charles zacht, die nu begreep, waarom de ongelukkige zoo haastig de richting van de rivier wilde inslaan. Mijn vriend zal u raden — en als gij weder naar New-York terugjwilt keeren, waar gij zeker vrienden en verwanten zult hebben, dan zal hij u daarheen terug brengen.

Zij waren nu de auto genaderd en de jongeman verzocht May Field in te stappen.

Henderson had reeds zijn orders en snel reed de auto terug.

Nadat de wagen eenigen tijd in snelle vaart had voortgereden, vroeg May Field :

— Waarheen brengt gij mij eigenlijk, mijnheer ?

— Naar een huis van mijn vriend.

— Heeft hij bewerkt, dat Jefferson het briefje schreef, dat mij de vrijheid weergaf.

— Ja ! Maar ik verzeker u, dat het niet van harte ging — het schrijven meen ik ! Wij hebben hem een weinig moeten dwingen, ziet gij !

— De harteloze schurk ! mompelde de Mulattin.

Zij zat even in gepeins en vroeg toen eensklaps :

— Zal ik hem daar misschien nog aantreffen ?

— Dat zal u niet bespaard kunnen worden, madame, antwoordde Charles. Mijn vriend kan den man niet uit het oog verliezen, zonder dat gij groot gevaar loopt, dat hij weder dadelijk zijn laatsten brief ongedaan gaat maken ! Maar ik geloof u wel te kunnen verzekeren, dat het slechts zeer kort zal duren.

Na een kwartier stond de auto weder stil en Charles en de jonge vrouw stapten uit, terwijl de auto bleef wachten.

Charles ging de Mulattin voor naar het vertrek waar hij Raffles wist te vinden.

En een oogenblik later stond de jonge vrouw tegenover den man, die haar zoo nameloos ongelukkig had gemaakt.

Charles had een wanhopige uitbarsting verwacht, maar May Field keek Jefferson slechts met een blik van namelooze verachting aan en wendde zich toen af.

Zij trad op Raffles toe en stak hem aarzelend de hand toe.

— Ik dank u, mijnheer, voor alles wat gij voor mij gedaan hebt, zeide zij zachtjes.

— Het heeft werkelijk niets te beteekenen, madame, zeide Raffles. En zeg mij nu of gij naar Amerika terug wenscht te keeren !

— Zoo spoedig mogelijk, mijnheer, antwoordde de Mulattin haastig. Dit land heeft mij niets anders dan rampen en ontgoochelingen gebracht.

— Dan zullen wij vannacht nog gaan, zeide Raffles eenvoudig.

— Vannacht? herhaalde de vrouw verwonderd. Maar er vertrekt toch vannacht geen boot?

— Wij zullen niet met een boot gaan, madame hernam Raffles glimlachend. Maar gij zult het zelf spoedig zien. Laat ons vertrekken.

Jefferson, die met een duisteren blik voor zich uit had zitten kijken, stond op.

— Mijn geld? vroeg hij ruw.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en telde den ellendeling vijftig biljetten van honderd pond ieder uit.

— Ziedaar! zeide hij kort. En nu loopt gij tusschen ons in en waagt het niet weg te loopen, want de kogel uit mijn revolver zou u inhalen.

Jefferson wierp Raffles een blik vol haat toe, maar hij verzette zich niet en stapte zwijgend de gang door en naar de wachtende auto, waarvan James het portier openhield.

Raffles stapte het eerst in, daarna Jefferson vervolgens Charles en tenslotte de jonge vrouw, die zich blindelings aan de leiding scheen toe te vertrouwen.

Henderson klapte het portier dicht en nam achter het stuurwiel plaats.

De auto reed weg.

Uren duurde de tocht en er werd slechts weinig gesproken.

Eindelijk bereikte de auto de buitenwijken in het noorden van de onmetelijke wereldstad.

En nu lagen de laatste huizen achter de reizigers.

Hier en daar schemerde het licht van een villa of buitenverblijf.

De breede straatweg was bijna geheel verlaten.

Daar doemden in de verte de lichten van een dorp op.

De auto verminderde haar vaart.

— Luister, Jefferson, zeide Raffles. Gij zult nu uitstappen en als gij nog tien minuten geloopt hebt, komt gij tijdig genoeg aan het station van dat dorp daarginds, om den laatsten trein terug naar Londen te kunnen halen. Ons kunt gij van dit oogenblik af geen schade meer doen. En wij zien u zonder spijt of leedwezen vertrekken, wees daar zeker van. En ik smeeke de Voorzienigheid, dat zij deze arme vrouw nimmer weder op uw weg zal plaatsen.

Hij wierp het portier open en maakte een bevelend gebaar.

Als een geslagen hond, maar een gelaat, verwrongen door haat en woede, stapte Jefferson uit en verdween in de duisternis.

Dadelijk versnelde de auto haar gang.

Zij reed het dorp voorbij en ijde den weg naar Handsley op.

De huizen werden nu hoe langer hoe zeldzamer.

Ten slotte stond de auto stil voor den ingang van een groot terrein, waarop vaag deontrekken van een aantal loodsen te zien waren.

Een portier kwam uit zijn woning dicht bij het hek.

Raffles noemde zacht een adellijken naam.

Dadelijk knarste het hek op zijn scharnieren en de auto reed binnen.

Zij hield op een der loodsen aan en stond stil.

Allen stapten uit en Henderson opende de groote deuren van de vliegloods.

Hij deed een kleine elektrische lamp ontgloeien en bij het licht daarvan zag de verbaasde Mulattin een eigenaardige vliegmaschine, gelijkend op een reusachtige libel.

— Dus — met een vliegmaschine? riep zij uit.

— Ja — zijt gij bang? vroeg Raffles glimlachend.

— Met u — neen, in het geheel niet, antwoordde de jonge vrouw op vasten toon. Maar ik wist niet, dat er zoo weinig voorbereidselen genomen moesten worden voor zulk een reis.

— Zij zal niet lang duren. Het is nu vier uur in den morgen, om twee uur in den middag zult gij te New-York zijn.

De Mulattin gaf een schreeuw van verbazing en ongelooft en riep:

— Gij drijft den spot met mij! Dat is toch onmogelijk!

— Het is mogelijk, madame — en gij zult het zien, antwoordde Raffles eenvoudig.

Hij haalde weder zijn portefeuille te voorschijn en drukte de vrouw een dik pak in de hand.

— Dit moogt gij pas openen als wij zijn aangekomen, zeide hij ernstig. Het is een klein aandenken aan uw avontuur in ons land. En nu op weg.

— De machine werd door de drie mannen naar buiten getrokken.

Het aluminium van den eleganten romp glansde zacht in het maanlicht.

Henderson klom in de cabine en ging de

dekens en kussens recht leggen, want de jonge vrouw zou gerust aan boord kunnen slapen, even gerust als aan boord van een stoomschip!

Charles keek de machine nog eens na en Raffles vergewiste zich of de stuurinrichting in orde was en of alle deelen goed functioneerden

Toen hielp hij de jonge vrouw instappen en daarna begaven zich de drie mannen aan boord,

nadat de auto in de garage was gereden.

De schroeven draaiden . . . steeds sneller . . . toen verhief de wonderlijke vliegmaschine, de geniale uitvinding van den Grooten Onbekende, zich in den nachthemel, die zich in het Oosten reeds rose begon te tinten.

En onverschrokken zette zij koers naar de Nieuwe Wereld . . . !

De volgende aflevering bevat:

Het geheimzinnige huis aan de Port Bell Road.

VERSCHEENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885